

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 196

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 510 din 24 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 10, a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său.....	2–6
Decizia nr. 530 din 24 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	7–9
Decizia nr. 703 din 5 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală	10–12
Decizia nr. 771 din 28 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 ¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
7. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 2.136/2000 pentru exploatarea serpentinitului în perimetrul Tișovița, județul Mehedinți, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea BEGA MINERALE INDUSTRIALE — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 924/2002	15
262. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind publicarea textului revizuit al Memorandumului de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului	15–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 510**

din 24 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 10, a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 15.076/303/2016 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.053D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.264D/2017, nr. 1.310D/2017 și nr. 2.548D/2017, având ca obiect excepții de neconstituționalitate parțial identice, ridicate de Societatea Bancpost — S.A. din București în dosarele nr. 15.074/303/2016 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă, nr. 8.411/204/2016 al Judecătoria Câmpina și nr. 11.758/182/2016 al Judecătoria Baia Mare — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.053D/2017, nr. 1.264D/2017, nr. 1.310D/2017 și nr. 2.548D/2017, pune în discuție, din oficiu, conexarea acestora.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.264D/2017, nr. 1.310D/2017 și nr. 2.548D/2017 la Dosarul nr. 1.053D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și menținerea practicii Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 6 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.076/303/2016, **Judecătoria Sectorului 6 București** —

Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.053D/2017.

10. Prin Încheierea din 23 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.074/303/2016, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.264D/2017.

11. Prin Încheierea din 23 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.411/204/2016, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.310D/2017.

12. Prin Încheierea civilă nr. 6.405 din 11 august 2017, pronunțată în Dosarul nr. 11.758/182/2016, **Judecătoria Baia Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.548D/2017.

13. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate în cauze având ca obiect contestații formulate potrivit Legii nr. 77/2016.

14. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, neîndeplinind condițiile de claritate și previzibilitate necesare unui act normativ. Dispozițiile art. 3 sunt imprevizibile, deoarece derogă de la Codul civil, fără indicarea expresă a articolului de la care se derogă. De asemenea legea nu definește noțiunea de „locuință”, nu stabilește în sarcina cui sunt cheltuielile de executare silită și nu stabilește cu claritate domeniul de aplicare prin utilizarea sintagmei „contract de credit”. De asemenea există inadverențe între scopul adoptării sale, astfel cum este

precizat în expunerea de motive, și condițiile prevăzute la art. 4 din lege. Totodată, nu reglementează pentru situațiile în care imobilul este afectat de sarcini sau debitorii nu și-au achitat impozitele. Legea nu prevede un termen pentru introducerea acțiunii reglementate la art. 8.

15. Autorul apreciază că prevederile art. 11 din Legea nr. 77/2016 aduc atingere art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare.

16. Autorul arată că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016 contravin dreptului la apărare și celui privind accesul liber la justiție, având în vedere că obiectul contestației este limitat strict la condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 — dispoziții care sunt neconstituționale în raport cu libertatea economică și dreptul de proprietate. Practic, deși creditorul are dreptul de a contesta notificarea cu privire la transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului afectat garanției, prin darea în plată, acesta nu poate formula nicio apărare cu privire la drepturile sale și cu privire la aspectele particulare ale speței, care ar putea conduce, eventual, la o inadmisibilitate a notificării. Având în vedere că, față de condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, se conferă un drept general tuturor consumatorilor, fără a se avea în vedere o reechilibrare a contractului, în contextul în care executarea acestuia ar deveni prea oneroasă pentru consumator, din diverse circumstanțe excepționale, limitarea obiectului contestației strict la aceste motive echivalează, în cele din urmă, cu o îngrădire nejustificată a dreptului la apărare și a accesului liber la justiție, care, în aceste condiții, devin ineficace și iluzorii.

17. Autorul excepției mai susține că dispozițiile criticate aduc o atingere nepermisă dreptului de proprietate privată al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut. Instituția de credit este titulara unui drept de creanță având ca obiect o sumă de bani. Din perspectiva art. 44 din Constituție, un astfel de drept de creanță este un drept de proprietate ce este protejat și de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Când obiectul dreptului de creanță este înlocuit cu un obiect de valoare mai mică, are loc o expropriere ce nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire.

18. Se consideră că limitarea gravă adusă dreptului de proprietate prin mecanismul dării în plată nu se încadrează în limitele permise de art. 53 din Constituție, pierderea dreptului de proprietate nefiind proporțională cu scopul urmărit, elementul de protecție socială neregăsindu-se în condițiile de admisibilitate prevăzute de lege.

19. În opinia autorului, textele de lege criticate aduc atingere art. 45 și art. 135 din Constituție, deoarece statul are obligația de a nu schimba sau altera activitatea unui actor la viața economică. Prin dispozițiile legale criticate statul își încalcă această obligație, prin schimbarea naturii instituțiilor de credit și instituțiilor financiar nebankare din comerțul cu bani în comerțul cu imobile.

20. Se arată că libera inițiativă ar însemna libertatea persoanei de a desfășura activitatea economică, în modalitatea pe care aceasta o consideră cea mai potrivită pentru a-și atinge scopul, uzând de mijloacele juridice pe care le are la dispoziție. În desfășurarea activității sale economice, persoana este liberă să își aleagă partenerii contractuali și clienții. Ca o consecință, deși libertatea contractuală nu are valențe constituționale exprese, ea ar putea fi subsumată conceptului de liberă inițiativă, deoarece mijlocul juridic prin care persoana participă la viața economică este contractul, ca formă de manifestare a libertății contractuale.

21. Se arată că Legea nr. 77/2016 încalcă dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, deoarece a fost adoptată prin procedura aplicabilă legilor ordinare, dar Codul civil de la care aceasta derogă este lege organică.

22. Se apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 148 din Constituție, respectiv prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010.

23. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă**, în dosarele nr. 1.053D/2017 și nr. 1.264D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

24. **Judecătoria Câmpina**, în Dosarul nr. 1.310D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

25. **Judecătoria Baia Mare — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.548D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

26. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

27. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată sau inadmisibilă, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

28. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 10, cele ale art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, precum și legea în ansamblul său.

31. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) sub aspectul criteriilor de calitate ale legii, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate*, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind reglementarea prin lege organică a regimului general al proprietății și al moștenirii, art. 135 — *Economia* și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

32. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că toate contractele de credit au fost încheiate între bancă și consumatori înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011, dată anterioară intrării în

vigoare a Legii nr. 77/2016. Totodată, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...].*”

33. Curtea observă, în primul rând, că autorul excepției a invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două teze ale acestuia, respectiv teza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și apoi teza care vizează aplicabilitatea Codului civil din 1864. În aceste condiții, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu soluționarea cauzei.

34. Curtea reține că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, ceea ce este relevant în examinarea admisibilității excepției de neconstituționalitate a tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016, potrivit căreia Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. În aceste condiții, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu soluționarea cauzei.

35. Curtea observă că prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, anterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezentele cauze, a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi, raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016, sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4 alin. (1), art. 7 alin. (1)—(3) și (5)—(6) și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016.

36. Curtea observă că și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă, deoarece din datele transmise în dosarele Curții Constituționale nu rezultă că vreunul dintre consumatorii care sunt părți la contractele de credit au fost supuși executării silite a imobilului ipotecat (a se vedea, *ad similibis*, paragraful 40 din Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017). Curtea reține că le revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecătii, în funcție de stadiul derulării contractului de credit și de data încheierii acestuia, aplicând în mod corespunzător dispozițiile legale specifice fiecărei faze procesuale în parte, împreună cu jurisprudența Curții Constituționale asociată acestora (a se vedea Decizia nr. 39 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 7 septembrie 2018, paragraful 256).

37. Curtea constată că prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, a statuat, făcând referire la jurisprudența sa, în esență, că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă; or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autoarelor excepției

de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normelor juridice, constatat neconstituțional, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional urmând să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 48).

38. Pornind de la aceste considerente, Curtea va analiza excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la art. 5 alin. (1) și (3), art. 7 alin. (4) și art. 10 din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său, din perspectiva jurisprudenței sale anterioare în materie.

39. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 108, că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice, care nu se referă la regimul general al proprietății, ci vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit, în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate, ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea a constatat că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința și dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate reprezintă o realitate juridică ce guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate, prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015) care, în art. 348, reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea a constatat că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată.

40. Referitor la criticile formulate din perspectiva respectării exigențelor impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea observă paragrafele 30—35 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 12 septembrie 2018, prin care s-a statuat că, în analiza conformității dispozițiilor art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 cu prevederile constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, a fost avut în vedere raportul contractual existent între cele două părți. Aprecierea asupra ruinei (imnente) contractuale a debitorului nu vizează evoluția/fluctuația situației financiare/materiale a debitorului ulterioară încheierii contractului de credit, ci are în vedere, în mod exclusiv, disproporția și dezechilibrul survenite ca urmare a materializării riscului supraadăugat [referitor la noțiunea de ruină (imnente) a debitorului a se vedea paragrafele 35 și 37 din Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, iar cu privire la noțiunea de risc supraadăugat, a se vedea paragrafele 96 și 97 din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016].

41. În ceea ce privește criteriile care trebuie avute în vedere atunci când se constată apariția riscului supraadăugat, Curtea a reiterat cele reținute în paragraful 98 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016. Astfel, evaluarea intervenirii acestui risc

trebuie privită și realizată în ansamblu, prin analiza cel puțin a calității și pregătirii economice/juridice a cocontractanților [dihotomia profesionist/consumator], a valorii prestațiilor stabilite prin contract, a riscului deja materializat și suportat pe perioada derulării contractului de credit, precum și a noilor condiții economice care denaturează atât voința părților, cât și utilitatea socială a contractului de credit. Această evaluare de ansamblu permite stabilirea limitei dintre cele două categorii de riscuri — riscul inherent contractului asumat de părți în mod voluntar și riscul supraadăugat, care nu a putut face obiectul unei previzionări de către niciuna dintre părți —, determinând, în funcție de rezultatul la care se ajunge, luarea unei decizii cu privire la soarta contractului. Însă, odată constatate depășirea riscului inherent contractului și survenirea celui supraadăugat, intervenția asupra acestuia devine obligatorie și trebuie să fie efectivă, fie în sensul încetării, fie în sensul adaptării contractului la noile condiții. Efectele juridice ale acestei intervenții se vor produce numai pentru viitor, prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului.

42. Prin urmare, Curtea a reținut că, după constatarea intervenirii unui risc supraadăugat în derularea contractului de credit, vor fi evaluate, în considerarea circumstanțelor specifice fiecărui contract de credit, remediile care urmează a fi dispuse, adaptarea sau, după caz, încetarea contractului. Dar, indiferent care dintre cele două soluții va fi adoptată, aceasta va trebui să respecte exigența ca riscul supraadăugat să fie suportat împreună de debitor și creditor, în mod echitabil. O asemenea exigență este impusă, pe de o parte, de faptul, subliniat de Curte în paragraful 102 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, că niciuna dintre părți nu este culpabilă de apariția evenimentului, și, pe de altă parte, de faptul, de asemenea subliniat în decizia anterioară (paragraful 99), că echitatea, corolar al bunei-credințe, guvernează contractul civil de la nașterea sa până la epuizarea tuturor efectelor, independent de existența unei clauze exprese în cuprinsul contractului. Cu alte cuvinte, însăși natura conceptului de risc supraadăugat, premisa constatării impreviziunii contractuale, impune cu necesitate ca acesta să fie suportat, împreună, de părțile contractului de credit (a se vedea, în acest sens, paragraful 31 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

43. În concluzie, Curtea a reținut că instanța judecătorească investită, în temeiul art. 7 sau, după caz, art. 8 din Legea nr. 77/2016, cu soluționarea unor acțiuni având ca obiect contestații formulate de creditori și, respectiv, acțiuni ale debitorilor, ca expresie a obligației statului de a garanta dreptul de proprietate privată, nu va analiza dacă patrimoniul debitorului se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor, pe măsură ce acestea devin scadente, ci își va limita analiza la dinamica obligațiilor reciproce întemeiate pe contractul de credit și, în măsura în care va ajunge la concluzia că această dinamică este de natură să conducă la ruina contractuală a debitorului, prin materializarea riscului supraadăugat, va putea constata intervenția impreviziunii contractuale. Așadar, instanța judecătorească, în evaluarea impreviziunii, nu poate împrumuta elemente/criterii specifice procedurii insolvenței persoanei fizice (a se vedea, în acest sens, paragraful 35 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

44. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează (paragraful 115).

45. În ceea ce privește criticile formulate din perspectiva art. 21 și 24 din Constituție și care vizează prevederile art. 7 din Legea nr. 77/2016, în paragraful 116 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că instituția impreviziunii aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil. Părțile din contractele respective trebuie să aibă posibilitatea de a prezenta situația de fapt dintr-un dosar în fața unei instanțe judecătorești având în vedere că judecătorul trebuie să verifice această situație, astfel încât instituția dării în plată să nu fie un instrument discreționar pus la dispoziția doar a unei părți și, astfel, să dezechilibreze raportul contractual.

46. Referitor la criticile formulate din perspectiva prevederilor art. 44 din Constituție, în paragraful 128 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, paragraful 19, și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. În aceste condiții, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate.

47. Referitor la critica privind art. 11 teza întâi, raportat la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia, prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților,

celelalte obligații ale debitorului, rezultate din acesta, se execută în continuare. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, care înlătură efectele negative asupra patrimoniului debitorului, în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Ca atare, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și al art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că acestea reglementează o intervenție etatică în ceea ce privește executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013). Curtea a mai constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al Protocolului adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului, operată prin textele de lege criticate, urmărește un scop legitim, ce se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului, că măsura criticată este adecvată, necesară și respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului

proporționalității, ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

48. Cu referire la critica dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 77/2016 formulate din perspectiva încălcării art. 45 și 135 din Constituție, Curtea a reținut, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017 (paragraful 65), că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie, în condițiile legii, legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cele ale liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, că principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

49. Referitor la criticile formulate din perspectiva prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că acestea nu au incidență în cauze.

50. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 129, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecătii, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, acestea nu au incidență în cauză.

51. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, cu privire la celelalte dispoziții legale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3, art. 4 alin. (1), art. 7 alin. (1)—(3) și (5)—(6), art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București în dosarele nr. 15.076/303/2016 și nr. 15.074/303/2016 ale Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă, nr. 8.411/204/2016 al Judecătorei Câmpina și nr. 11.758/182/2016 al Judecătorei Baia Mare — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași parte în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 5 alin. (1) și (3), art. 7 alin. (4) și art. 10 din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă, Judecătorei Câmpina și Judecătorei Baia Mare — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 530

din 24 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Servomont Import-Export — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 6.245/215/2017 al Judecătoria Craiova — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.487D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.245/215/2017, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Servomont Import-Export — S.R.L. din Craiova într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 10 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată, în esență, că dispozițiile art. 10 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 încalcă principiile înscrise atât de Constituție, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora atât în materie penală, cât și contravențională, răspunderea este personală. Or, potrivit textului de lege criticat, este sancționată persoana juridică pentru fapte săvârșite de persoane fizice angajate ale persoanei juridice.

6. Se mai arată că art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 aduce atingere principiului separației puterilor în stat, deoarece legiuitorul exceptează de la suspendare executarea sancțiunii pentru contravenția reglementată la art. 10 lit. d) din același act normativ. Astfel, puterea judecătorească este împiedicată de cea legislativă să

dispună măsuri provizorii în privința procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, care este un act administrativ.

7. Autorul precizează că este încălcat și principiul egalității în drepturi, deoarece egalitatea în fața puterii administrative nu mai subzistă atât timp cât mai mulți subiecți manifestă aceeași atitudine faptică în privința contravențiilor la care face trimiterea art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, iar verificarea/controlul se poate face doar asupra unuia. Controlul exercitat prin hotărârea judecătorească nu este unul complet și suficient pentru a da eficiență principiului egalității cetățenilor în fața autorităților publice.

8. Autorul arată că reglementarea cuprinsă în dreptul comun în materie contravențională, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, a fost adoptată cu respectarea principiilor constituționale ale accesului liber la justiție și egalității în fața legii și a autorităților publice. Prin introducerea în art. 32 alin. (3) din acest act normativ a instituției suspendării executării sancțiunii contravenționale până la soluționarea definitivă a plângerii formulate împotriva procesului-verbal s-a asigurat controlul de legalitate exercitat de puterea judecătorească asupra punerii în aplicare a legii de către puterea executivă — prin agentul constator, dându-se astfel eficiență principiului accesului liber la justiție. Or, prin art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 se derogă atât de la suspendarea executării amenzii pe perioada soluționării plângerii, cât și de la posibilitatea aplicării avertismentului ca sancțiune contravențională principală, ceea ce aduce atingere accesului liber la justiție. Deși în mod formal accesul la justiție este liber, în anumite situații poate deveni ineficace atât timp cât instanța de judecată nu poate împiedica producerea unor consecințe prejudiciabile decât după o perioadă însemnată de timp ocazionată de durata procesului.

9. Autorul mai susține că reglementarea unor amenzi contravenționale fixe, fără posibilitatea de aplicare a avertismentului, împiedică atât agentul sancționator, cât și puterea judecătorească să aprecieze asupra criteriilor reale și personale în care s-a săvârșit fapta, ceea ce aduce atingere dreptului la un proces echitabil. Practic, în aceste condiții, accesul la justiție nu mai este unul liber, ci formal, de vreme ce judecătorului nu îi este permis prin lege să cerceteze împrejurările concrete în care fapta s-a săvârșit, consecințele prejudiciabile, gradul de pericol social al faptei.

10. Autorul mai apreciază că se aduce atingere principiului proporționalității, consacrat de art. 5 referitor la principiile subsidiarității și proporționalității din Tratatul privind Uniunea Europeană și de art. 5 din Protocolul (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității. Acest principiu trebuie să guverneze raporturile dintre stat și contribuabil în condițiile în care disproporția sancțiunilor nu poate fi supusă controlului judecătorească.

11. **Judecătoria Craiova — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, legiuitorul având dreptul de a interveni și a institui sancțiuni mai aspre pentru anumite fapte din dorința de a elimina pe cât posibil evaziunea fiscală prin împiedicarea operatorilor economici de a nu declara operațiunile efectuate, evitând astfel plata către stat a taxelor fiscale.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției persoana sancționată poate face plângere la instanța de judecată care are obligația, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, să îl asculte pe cel care a formulat-o și să administreze probele necesare în vederea examinării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Nu poate fi reținută astfel susținerea autorului potrivit căreia puterea executivă poate fi exercitată discreționar, fără posibilitatea exercitării controlului legalității actului de sancționare de către instanța de judecată. Referitor la imposibilitatea aplicării sancțiunii avertismentului pentru anumite fapte se apreciază că măsura a fost adoptată de legiuitor în considerarea gradului de pericol social al faptelor sancționate. În ceea ce privește proporționalitatea sancțiunii aplicate se apreciază că tot instanța de judecată este aceea în măsură să adapteze cuantumul acesteia la împrejurările săvârșirii faptei. Norma se aplică tuturor celor aflați în situații similare fără a aduce atingere principiului egalității în drepturi. Referitor la posibilitatea ca persoana juridică să fie sancționată pentru o faptă săvârșită de un angajat, se arată că aceasta este reglementată în concordanță cu prevederile art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, concluziile scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 28 aprilie 2015, care au următorul conținut:

— Art. 10 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999: „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]d) nerespectarea de către utilizatori a obligației prevăzute la art. 4 alin. (12) lit. h), care determină existența unei sume nejustificate. În sensul acestei prevederi, prin sumă nejustificată se înțelege suma pentru care nu s-au întocmit documente justificative conform art. 4 alin. (12) lit. h)*”.

— Art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999: „(4) Prin derogare de la art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, plângerea nu suspendă executarea în cazul contravențiilor prevăzute la art. 10 lit. c), d), e) și cc).

(5) Prin derogare de la prevederile art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, avertismentul ca sancțiune contravențională principală nu se aplică în cazul contravențiilor

prevăzute la art. 10 lit. c), d), e) și dd), cu excepția situației prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. (e) pct. i).”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 11 referitor la „*Dreptul național și dreptul intern*”, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Se susține că sunt încălcate și dispozițiile art. 5 referitor la principiile subsidiarității și proporționalității din Tratatul privind Uniunea Europeană și ale art. 5 din Protocolul (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, protocol anexat Tratatului privind Uniunea Europeană și Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, referitor la răspunderea contravențională a operatorului economic, că aceasta își are temeiul în faptele ilicite săvârșite în realizarea obiectului de activitate. Răspunderea contravențională a persoanei juridice este întemeiată pe obligația acesteia de a-și stabili modul de organizare și funcționare, de a veghea cu privire la exercitarea atribuțiilor de către persoanele angajate, precum și de a exercita controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor angajaților, cu respectarea legislației în vigoare. Toate aceste activități sunt menite să ducă la realizarea obiectului social de activitate. Operatorul economic livrează bunurile și prestează serviciile menționate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 în schimbul unor sume de bani, faptele săvârșite servind interesului său (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 537 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 8 decembrie 2017, paragrafele 21—22).

19. Curtea a reținut că instanța de judecată are obligația ca, administrând întregul material probatoriu, să constate în ce măsură fapta contravenientului este sau nu săvârșită cu vinovăție și să anuleze procesul-verbal, în măsura în care fapta nu este săvârșită cu vinovăție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 828 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2012, și Decizia nr. 36 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 8 iunie 2017, paragraful 25).

20. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea constată că același autor a ridicat o excepție motivată în mod similar, care a fost respinsă prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 21 iunie 2019.

21. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile criticate instituie anumite derogări de la cadrul legislativ general în materie de contravenții, respectiv de la Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001. Potrivit art. 7 alin. (3) și art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, texte la care fac referire și de la care derogă dispozițiile art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, criticate în prezenta cauză, „*avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune*” [art. 7 alin. (3)], iar, în contextul în care, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia, „*plângerea suspendă executarea*”.

22. Astfel, Curtea a reținut că legiuitorul este liber să reglementeze referitor la răspunderea contravențională a persoanei juridice sau fizice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 19). Cât privește derogările de la procedura generală în materie contravențională, astfel cum este aceea instituită prin art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, acestea

reprezintă aspecte ce țin de politica legiuitorului în domeniul contravențiilor, în funcție de gradul de pericol social al faptelor săvârșite.

23. Referitor la invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, având în vedere considerentele de principiu rezultate din jurisprudența Curții Constituționale cu privire la egalitatea în drepturi, Curtea a reținut că prevederile criticate nu sunt discriminatorii, acestea aplicându-se în egală măsură tuturor celor ce se află sub ipoteza acestor norme, neputându-se reține o pretinsă discriminare prin efectuarea unei comparații cu cadrul general în materie de contravenții, întrucât la stabilirea și la aplicarea acestora se are în vedere gradul de pericol social, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului, potrivit art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, context care conduce și spre proporționalitatea sancțiunii. Ca atare, nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție.

24. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție, prin prisma faptului că, astfel cum susține autoarea excepției, o eventuală sancțiune disproporționată în raport cu fapta în discuție nu ar putea fi supusă controlului judecătoresc în reglementarea actuală a legii, Curtea constată că, potrivit art. 12 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, împotriva proceselor-verbale de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Astfel, potrivit art. 33 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricărui alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei, având în vedere prevederile art. 5 alin. (5) din ordonanța precitată, potrivit căreia „sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite”, precum și dispozițiile art. 21 alin. (3) din același act normativ. Ca atare, nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor referitoare la accesul liber la justiție.

25. În raport cu toate aceste considerente, Curtea nu a putut reține nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât, potrivit prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (1), „Parlamentul (...) este unica autoritate legiuitoare a țării”, având dreptul să reglementeze cu privire la răspunderea contravențională a persoanei fizice sau juridice și chiar obligația, în virtutea respectării statului de drept, să adopte norme de constrângere și de sancționare în funcție de pericolul social al faptelor. În acest context se poate vorbi de respectarea celei de a doua componente prevăzute de art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la colaborarea puterilor în stat, instanța

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Servomont Import-Export — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 6.245/215/2017 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Craiova — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

de judecată fiind cea care va analiza împrejurările săvârșirii faptei și va stabili cu privire la cuantumul/sancțiunea aplicată. Astfel cum s-a arătat mai sus, în cazul în care se formulează plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, instanța va fixa termen de judecată, ocazie cu care administrează orice probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii.

26. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea a constatat că acestea nu au incidență în cauză. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013, invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

27. Distinct de cele reținute prin decizia invocată, Curtea observă și considerentele de principiu cuprinse în Decizia nr. 491 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1015 din 29 noiembrie 2018 (paragrafele 16—18), prin care a reținut că legiuitorul originar sau delegat este liber să deroge de la normele generale cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin „legi speciale”, cum este, spre exemplu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, care a fost aprobată de către Parlament prin Legea nr. 64/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 4 februarie 2002.

28. În ceea ce privește pretinsa intruziune a autorității legislative în activitatea judecătorească, ce ar duce la încălcarea art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut că legiuitorul delegat și-a respectat atribuția reglementată de art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, adoptând o „lege specială”, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, care derogă de la cea generală, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, și că legiferarea nu are semnificația intruziunii în activitatea instanțelor de judecată, care au obligația prevăzută de art. 124 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „justiția se desfășoară în numele legii”, respectiv să aplice legile, atât pe cele generale, cât și pe cele care derogă de la acestea.

29. Cu privire la încălcarea art. 5 referitor la principiile subsidiarității și proporționalității din Tratatul privind Uniunea Europeană și a art. 5 din Protocolul (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, Curtea reține că această acestea nu au incidență în cauză. Totodată, potrivit jurisprudenței sale, art. 11 din Constituție nu se aplică în situația dată, art. 148 din Constituție fiind incident atunci când se invocă aspecte ce țin de dreptul Uniunii Europene.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 703

din 5 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (16)
teza întâi din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Constantin Popa în Dosarul nr. 132/35/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.066D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală. În acest sens subliniază că, potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, reglementarea căilor de atac intră în competența exclusivă a legiuitorului. De asemenea arată că nu sunt incidente prevederile art. 2 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât în procedura analizată în cauză nu se judecă infracțiunea care a format obiectul urmăririi penale. Totodată, consideră că întreaga procedură a confirmării de către judecătorul de cameră preliminară a soluției de renunțare la urmărirea penală, reglementată de dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală, oferă suficiente garanții în ceea ce privește asigurarea accesului liber la justiție și respectarea dreptului la un proces echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 548 din 24 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 132/35/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Vasile Constantin Popa cu ocazia soluționării contestației formulate de acesta, în calitate de suspect, împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară a confirmat soluția de renunțare la urmărirea penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală încalcă atât principiile constituționale privind statul de drept, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și folosirea căilor de atac, cât și dreptul fundamental la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară soluționează cererea procurorului de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală este definitivă. Invocă în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2016, și anume paragrafele 31—33. Consideră că modificările aduse dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 nu respectă considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2016. Susține astfel că renunțarea la urmărirea penală este singura instituție procesual penală în care suspectul/inculpatul nu are la dispoziție nicio cale prin care să conteste soluția pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, în condițiile în care ordonanța procurorului poate fi combătută doar prin administrarea înscrisurilor ca mijloace de probă și prin apărări limitate exclusiv la probleme de drept și interpretări ale stării de fapt prin raportare la lege.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că procedura stabilită de dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală este similară, într-o anumită măsură, cu cea referitoare la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire sau netrimite în judecată, reglementată de prevederile art. 340 și art. 341 din același cod, respectiv de dispozițiile art. 2781 din Codul de procedură penală din 1968, cu privire la care Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri, constatând constituționalitatea dispozițiilor de lege menționate. Apreciază că textul de lege criticat respectă exigențele impuse de prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, fiind clar sub toate aspectele. De asemenea arată că principiul dublului grad de jurisdicție privește soluțiile pronunțate pe fondul cauzei cu privire la o acuzație în materie penală, ceea ce nu este cazul în speță.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2016, și anume paragrafele 17, 18, 21, 23, 26 și 30. În continuare, arată că, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește. Regulile de desfășurare a procesului în fața

instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, așa cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție — potrivit căroră „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*” — și din cele ale art. 129 din Legea fundamentală, în conformitate cu care „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege, cu respectarea regulii consacrate de art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngradi accesul la justiție, ceea ce semnifică faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994). Totodată, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte. Consideră că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt incidente în cauză, câtă vreme judecătorul investit să confirme ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală nu se pronunță asupra vinovăției inculpatului, acesta nefiind „în ipoteza unei declarații de vinovăție sau a unei condamnări”. De asemenea arată că dispozițiile de lege criticate nu restrâng niciunul dintre drepturile la care se referă prevederile art. 53 din Constituție, astfel că acest text din Legea fundamentală nu este aplicabil în speță. Având în vedere că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală nu contravin niciunui dintre principiile constituționale invocate de autorul excepției, consideră că textul de lege criticat este conform și cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră supremația acesteia și obligația de a o respecta.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată astfel că textul de lege criticat este în deplin acord cu prevederile art. 129 din Constituție, potrivit căroră „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul de cameră preliminară verifică soluția procurorului de renunțare la urmărirea penală. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea acesteia și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. Totodată, arată că liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate. Instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competență exclusivă a legiuitorului, aspect ce rezultă din prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit căroră „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor

procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite vreo categorie sau vreun grup social. În consecință, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe. Mai mult, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o dată unei instanțe naționale (Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009). Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, menționează că acest text este aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, în cauza de față, nu poate fi reținută, cu atât mai mult cu cât suspectul are posibilitatea, potrivit dispozițiilor art. 18 din Codul de procedură penală, să ceară continuarea procesului penal pentru a-și dovedi nevinovăția. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, consideră că dispozițiile de lege criticate nu încalcă principiul potrivit căruia România este un stat de drept, democratic și social, și nici pe cel care consacră supremația Constituției și obligativitatea respectării legii.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală, introduse prin prevederile art. II pct. 82 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „*Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) este definitivă.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 2 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală, încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară soluționează cererea procurorului de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală, pronunțând una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) al articolului mai sus menționat, este definitivă, însă acest fapt nu este de natură a afecta constituționalitatea textului de lege criticat, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

15. Așa cum a reținut Curtea în numeroase decizii prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală — cu privire la caracterul definitiv al încheierii prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute de dispozițiile art. 341 alin. (6) și alin. (7) pct. 1 și pct. 2 lit. a), b) și d) din Codul de procedură penală —, atât prevederile art. 129, cât și cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege” (Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragraful 25, Decizia nr. 434 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 2 noiembrie 2017, paragraful 25, Decizia nr. 563 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 5 decembrie 2017, paragraful 15, Decizia nr. 801 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 16 februarie 2018, paragraful 23, și Decizia nr. 485 din 17 septembrie 2019*), nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, paragraful 38).

16. De asemenea Curtea constată că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de prevederile art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură drepturile și garanțiile procesuale instituite

prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, prevederile art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

17. Având în vedere natura cauzelor vizate de dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală, cauze în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul urmăririi penale, ci soluția de renunțare la urmărirea penală dispusă de procuror, Curtea reține că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în speță.

18. Curtea constată că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

19. Ținând cont de motivele menționate mai sus, Curtea reține că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici principiilor constituționale consacrate de prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

20. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât prevederile constituționale invocate sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângere care nu s-a constatat însă în cauza de față.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Constantin Popa în Dosarul nr. 132/35/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 318 alin. (16) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

*) Decizia Curții Constituționale nr. 485 din 17 septembrie 2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 976 din 4 decembrie 2019.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 771

din 28 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ioan Grigoraș în Dosarul nr. 13.926/225/2017 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.938 D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că sintagmele „în tranzit” și „transfer temporar” nu se confundă, fiind clar formulate. Referitor la definirea sintagmei „în tranzit” invocă și Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 704/2016 privind profilarea locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 14 noiembrie 2016. Arată că nu poate fi reținută nici încălcarea art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea pretinsă este rezultatul comparării unor situații diferite. Sub acest aspect, cu referire la expunerea de motive a Legii nr. 169/2017, arată că s-a avut în vedere că tranzitul este exclus din cuprinsul art. 55¹ datorită condițiilor specifice transportului, care nu pot fi raportate la cerințele Curții Europene a Drepturilor Omului, sens în care invocă jurisprudența acesteia, respectiv Hotărârea din 20 mai 2016, pronunțată în Cauza *Muršić împotriva Croației*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 13.926/225/2017, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**. Excepția a fost ridicată de Ioan Grigoraș în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul expune situația sa factică legată de numărul zilelor executate, apreciind că sintagma „în tranzit”, cuprinsă în textul de lege

criticat, nu este clară, deoarece nu apare în Legea nr. 254/2013, care utilizează doar sintagma „transfer temporar”.

6. **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, sintagma „în tranzit” nu își găsește corespondent în restul dispozițiilor legale, nefiind precizat de legiuitor ce se înțelege prin aceasta și care sunt situațiile în care o persoană aflată în custodia penitenciarelor se află „în tranzit”. Pe de altă parte, legiuitorul folosește în art. 45 din Legea nr. 254/2013 termenul „transferare”, iar nu „tranzit”, fapt ce poate crea confuzie în aplicarea instituțiilor anterior menționate, făcând astfel ca legea să fie nepredictibilă și lipsită de claritate. Instanța apreciază că se creează și o situație discriminatorie între persoanele aflate în custodia aceluiași penitenciar, în raport cu natura încarcerării: în vederea executării sau în tranzit, în situația în care ambele categorii de persoane se află în același penitenciar, existând suspiciunea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, astfel cum a fost modificată și completată prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 169/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017, prevederi care au următorul conținut: „(5) *În sensul prezentului articol, nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost: (...) b) în tranzit.*”

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015 (paragraful 28), că supremația Constituției și obligativitatea respectării legii constituie trăsătura esențială a statului de drept (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 7 septembrie 2001, sau Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011) și că „statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce înseamnă că aceasta „implică, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelență un stat în care se manifestă domnia legii” (Decizia nr. 13 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999). În acest sens, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, precitate precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din

9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

12. Aplicând aceste considerente la cauza de față, Curtea constată că sintagma criticată este deopotrivă utilizată în Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 11 aprilie 2016, care se referă la *penitenciarele de tranzit* (art. 137 — *Dreptul la plimbare zilnică*), *deținuți aflați în tranzit* (de exemplu, art. 157 — *Acordarea asistenței medicale deținuților aflați în infirmeria penitenciarului* sau art. 159 — *Examenul medical*). În sensul dispozițiilor menționate, prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 704/2016 privind profilarea locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 14 noiembrie 2016 se stabilește, în art. 8 alin. (3) că: „**persoanele private de libertate aflate în tranzit sunt acele persoane private de libertate ce sunt cazate temporar în alt loc de deținere din cadrul aceluiași grup de unități în vederea prezentării eficiente la termenele de judecată.**” Prin aceeași decizie sunt stabilite **locurile de deținere în care se efectuează tranzitul** persoanelor private de libertate transferate între unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor, în acest sens fiind anexa nr. 6 la decizie [a se vedea art. 1 lit. f) din Decizia nr. 704/2016, precitată], precum și faptul că „**În locurile de deținere se înființează camere de tranzit pentru custodierea temporară a persoanelor private de libertate transferate, conform anexei nr. 1.**” [a se vedea art. 2 alin. (3) din Decizia nr. 704/2016, precitată].

13. Astfel fiind, nu pot fi primite criticile formulate, câtă vreme înțelesul sintagmei criticate este clar explicat printr-un act publicat în Monitorul Oficial al României, așadar accesibil și suficient, potrivit rigorilor constituționale și convenționale mai sus enunțate, pentru ca destinatarii normei să își poată adecva conduita. În ceea ce privește „suspiciunea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție”, exprimată de instanța de judecată, Curtea observă, pe de o parte, că nu a fost motivată, iar, pe de altă parte, că autorul excepției nu a formulat o critică sub acest aspect, instanța de contencios constituțional nefiind deci legal sesizată pentru a putea proceda la examinarea unei „suspiciuni” în sensul arătat.

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Grigoraș în Dosarul nr. 13.926/225/2017 al Judecătorei Drobeta-Turnu Severin și constată că dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Drobeta-Turnu Severin și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

**privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 2.136/2000
pentru exploatarea serpentinitului în perimetrul Tișovița, județul Mehedinți,
încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea BEGA MINERALE
INDUSTRIALE — S.A., aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 924/2002**

Având în vedere:

— art. 31 lit. b) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 32 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 300.138 din 12.02.2020,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următoarea decizie:

Art. 1. — Concesiunea acordată prin licența de concesiune pentru exploatarea resurselor de serpentinit în perimetrul Tișovița, județul Mehedinți, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea BEGA MINERALE INDUSTRIALE — S.A., cu sediul în municipiul Timișoara, Calea Șagului nr. 143/b, județul Timiș, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J35/572/2009, cod de

înregistrare fiscală 6523939, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 924/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 11 septembrie 2002, încetează la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Nicolae Turdean

București, 28 februarie 2020.

Nr. 7.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN privind publicarea textului revizuit al Memorandumului de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului

Având în vedere modificările succesive ale Memorandumului de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului și notificarea secretarului general al memorandumului de înțelegere privind publicarea unei versiuni revizuite a acestui memorandum,

în temeiul art. 38 alin. (4) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele și al art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a textului revizuit al Memorandumului de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului, adoptat la Paris la 26 ianuarie 1982, ratificat de România prin Legea nr. 113/2008 pentru aderarea României la Memorandumul de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului, adoptat la Paris la 26 ianuarie 1982, cu amendamentele ulterioare, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 27 februarie 2020.

Nr. 262.

MEMORANDUMUL
de înțelegere de la Paris privind controlul statului portului

Autoritățile maritime din:

- Belgia;
- Bulgaria¹⁾;
- Canada²⁾;
- Croația³⁾;
- Cipru⁴⁾;
- Danemarca;
- Estonia⁵⁾;
- Finlanda;
- Franța;
- Republica Federală Germania;
- Grecia;
- Islanda⁶⁾;
- Irlanda;
- Italia;
- Letonia⁷⁾;
- Lituania⁸⁾;
- Malta⁹⁾;
- Olanda;
- Norvegia;
- Polonia¹⁰⁾;
- Portugalia;
- România¹¹⁾;
- Federația Rusă¹²⁾;
- Slovenia¹³⁾;
- Spania;
- Suedia;
- Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

denumite în continuare *autorități*,

amintind Declarația finală adoptată la 2 decembrie 1980 de către Conferința Regională Europeană privind siguranța maritimă, care a subliniat necesitatea creșterii siguranței maritime și a protecției mediului marin și importanța condițiilor de viață și de muncă de la bordul navelor,

notând ca pozitiv progresul înregistrat în aceste domenii de Organizația Maritimă Internațională și Organizația Internațională a Muncii,

notând, de asemenea, contribuția Uniunii Europene la atingerea obiectivelor ante-menționate,

conștiente de faptul că principala responsabilitate pentru aplicarea efectivă a standardelor prevăzute în instrumentele internaționale revine autorităților statului al cărui pavilion o navă este îndreptățită să îl arboreze,

recunoscând cu toate acestea că se cere acțiunea efectivă a statului portului în vederea prevenirii operării navelor sub standard,

recunoscând, de asemenea, necesitatea evitării concurenței neloiale între porturi,

convinse pentru aceste scopuri de necesitatea unui sistem armonizat și îmbunătățit de control al statului portului și a întăririi cooperării și schimbului de informații,

au ajuns la următoarea înțelegere:

¹⁾ Autoritatea maritimă din Bulgaria a aderat la Memorandum la 10 mai 2007; pentru Autoritatea maritimă din Bulgaria Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2007.

²⁾ Autoritatea maritimă din Canada a aderat la Memorandum la 3 mai 1994; pentru Autoritatea maritimă din Canada Memorandumul a intrat în vigoare la 3 mai 1994.

³⁾ Autoritatea maritimă din Croația a aderat la Memorandum la 8 noiembrie 1996; pentru Autoritatea maritimă din Croația Memorandumul a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1997.

⁴⁾ Autoritatea maritimă din Cipru a aderat la Memorandum la 12 mai 2006; pentru Autoritatea maritimă din Cipru Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2006.

⁵⁾ Autoritatea maritimă din Estonia a aderat la Memorandum la 12 mai 2005; pentru Autoritatea maritimă din Estonia Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2005.

⁶⁾ Autoritatea maritimă din Islanda a aderat la Memorandum la 11 mai 2000; pentru Autoritatea maritimă din Islanda Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2000.

⁷⁾ Autoritatea maritimă din Letonia a aderat la Memorandum la 12 mai 2005; pentru Autoritatea maritimă din Letonia Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2005.

⁸⁾ Autoritatea maritimă din Lituania a aderat la Memorandum la 12 mai 2006; pentru Autoritatea maritimă din Letonia Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2006.

⁹⁾ Autoritatea maritimă din Malta a aderat la Memorandum la 12 mai 2006; pentru Autoritatea maritimă din Malta Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2006.

¹⁰⁾ Autoritatea maritimă din Polonia a aderat la Memorandum la 27 noiembrie 1991; pentru Autoritatea maritimă din Polonia Memorandumul a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1992.

¹¹⁾ Autoritatea maritimă din România a aderat la Memorandum la 10 mai 2007; pentru Autoritatea maritimă din România Memorandumul a intrat în vigoare la 1 iulie 2007.

¹²⁾ Autoritatea maritimă din Federația Rusă a aderat la Memorandum la 10 noiembrie 1995; pentru Autoritatea maritimă din Federația Rusă Memorandumul a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1996.

¹³⁾ Autoritatea maritimă din Slovenia a aderat la Memorandum la 15 mai 2003; pentru Autoritatea maritimă din Slovenia Memorandumul a intrat în vigoare la 22 iulie 2003.

SECȚIUNEA 1**Angajamente**

1.1. Fiecare autoritate va aplica prevederile prezentului memorandum și ale anexelor la acesta.

1.2. Fiecare autoritate va menține un sistem efectiv de control al statului portului, în scopul de a se asigura că navele comerciale străine care fac escală în porturile statului său sau ancorează în afara unui asemenea port se conformează standardelor stabilite în instrumentele relevante în secțiunea a 2-a, fără discriminare în privința pavilionului.

1.3. Fiecare autoritate va efectua o inspecție la fiecare navă comercială străină de prioritate I care ancorează sau face escală în unul dintre porturile sau zonele sale de ancoraj, sub rezerva unei obligații flexibile și regionale, așa cum este descris în anexa nr. 11. Fiecare autoritate va efectua un număr total de inspecții ale navelor comerciale străine de prioritate I și II care să corespundă cel puțin obligației sale anuale de control stabilite în conformitate cu anexa nr. 11. Autoritățile ar trebui să se abțină de la selectarea inspecțiilor periodice de prioritate II, atunci când acestea nu sunt cerute pentru îndeplinirea obligațiilor lor anuale.

1.4. Fiecare autoritate se va consulta, va coopera și va schimba informații cu celelalte autorități pentru realizarea în continuare a scopurilor memorandumului.

1.5. Fiecare autoritate sau orice alt organism, după caz, va stabili o procedură corespunzătoare pentru serviciile de pilotaj, inclusiv cei angajați pe nave care se îndreaptă spre un port sau aflate în tranzit în statul său și autorități portuare, pentru informarea imediată a autorității competente a statului portului sau statului costier, după caz, ori de câte ori iau cunoștință în cursul normal al serviciului lor de existența deficiențelor aparente care pot prejudicia siguranța navei sau care pot amenința să dăuneze mediului marin.

1.6. În îndeplinirea obligațiilor lor, autoritățile vor efectua inspecții de tipul celor specificate în anexa nr. 9.

1.7. Nicio prevedere din memorandum nu va fi interpretată ca limitând atribuțiile autorităților în a lua măsuri în cadrul ariei lor de competență în ceea ce privește orice problemă la care instrumentele relevante se referă.

SECȚIUNEA a 2-a**Instrumente relevante**

2.1. În scopul memorandumului, instrumente relevante sunt următoarele:

.1 Convenția internațională din 1966 asupra liniilor de încărcare (LL 66);

.2 Protocolul din 1988 la Convenția internațională din 1966 asupra liniilor de încărcare (LL Protocol 88);

.3 Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (Convenția SOLAS);

.4 Protocolul din 1978 la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS Protocol 78);

.5 Protocolul din 1988 la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS Protocol 88);

.6 Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, modificată prin Protocolul din 1978 și astfel cum a fost modificat ulterior prin Protocolul din 1997 (MARPOL);

.7 Convenția internațională din 1978 privind standardele de pregătire a navigatorilor, brevetare/atestare și efectuare a serviciului de cart (Convenția STCW 78);

.8 Convenția referitoare la Regulamentul internațional din 1972 pentru prevenirea abordajelor pe mare (COLREG 72);

.9 Convenția internațională din 1969 asupra măsurării tonajului navelor (TONNAGE 69);

.10 Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (Convenția ILO nr. 147);

.11 Protocolul din 1996 la Convenția ILO nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (Protocolul din 1996 la Convenția ILO nr. 147/1976) (IMO P147);

.12 Convenția privind munca în domeniul maritim, 2006 (MLC, 2006);

.13 Convenția internațională privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluare cu hidrocarburi, 1969 (CLC1969);

.14 Protocolul din 1992 de modificare a Convenției internaționale privind răspunderea civilă pentru prejudicii cauzate de poluare, 1969 (CLC Protocolul 1992);

.15 Convenția internațională din 2001 privind controlul sistemelor antivegetative dăunătoare utilizate la nave (AFS 2001);

.16 Convenția internațională privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluare cu hidrocarburi de consum de la navele maritime, 2001 (BUNKERS);

.17 Convenția internațională pentru controlul și managementul apei de balast și al sedimentelor de la nave (BWM).

2.2. În ceea ce privește Convențiile ILO (inclusiv MLC, 2006) din secțiunea 2.1 fiecare autoritate va aplica procedurile prevăzute în anexa nr. 2.

2.3. Fiecare autoritate va aplica acele instrumente relevante care sunt în vigoare și la care statul său este parte. În cazul unor amendamente la un instrument relevant, fiecare autoritate va aplica acele amendamente care sunt în vigoare și pe care statul său le-a acceptat. Un instrument astfel amendat va fi considerat instrument relevant de către respectiva autoritate.

2.4. La aplicarea unui instrument relevant, autoritățile se vor asigura că nu acordă un tratament mai favorabil navelor unui stat care nu este parte și vor aplica în acest caz procedurile specificate în anexa nr. 1.

În cazul navelor cu dimensiunea sub cerința convenției autoritățile vor aplica procedurile din anexa nr. 1.

SECȚIUNEA a 3-a**Raportare, profil de risc al navei, selecție, inspecție și reținere**

3.1. Fiecare navă trebuie să respecte obligațiile de raportare în conformitate cu anexa nr. 12.

3.2. Fiecărei nave i se va atribui în sistemul de informații un profil de risc, în conformitate cu anexa nr. 7, care va determina prioritatea sa pentru inspecție, intervalul dintre inspecții și amplexarea inspecției. La selectarea navelor pentru inspecție autoritățile vor stabili prioritatea lor utilizând sistemul de selecție menționat în anexa nr. 8.

3.3. Inspecțiile vor fi efectuate de către persoane calificate și instruite corespunzător, autorizate pentru acel scop de autoritatea în cauză și care acționează sub responsabilitatea acesteia, ținând cont, în special, de anexa nr. 6. Atunci când expertiza profesională cerută nu poate fi furnizată de către autoritate, ofițerul PSC al acelei autorități poate fi asistat de orice persoană cu expertiza cerută. Ofițerul PSC și persoanele care îl asistă nu vor avea niciun interes comercial, nici în portul de inspecție, nici în nava inspectată, iar ofițerii PSC nu vor fi nici angajați de către și nici nu vor efectua servicii în numele organizațiilor nonguvernamentale care emit certificate statutare și de clasă sau care efectuează inspecțiile necesare pentru emiterea acelor certificate navelor. Fiecare ofițer PSC va deține asupra sa un document personal sub forma unui card de identitate emis de către autoritatea sa, în conformitate cu legislația națională, care să menționeze că ofițerul PSC este autorizat să efectueze inspecții.

3.4. Fiecare autoritate va căuta să se asigure de remedierea tuturor deficiențelor depistate. Cu condiția de a fi fost făcute toate eforturile posibile pentru remedierea tuturor deficiențelor, altele decât cele care sunt un pericol clar pentru siguranță, sănătate sau mediu, navei i se poate permite să se îndrepte spre un port unde orice asemenea deficiențe pot fi rectificate. În cazul deficiențelor care sunt în mod cert periculoase pentru siguranță, sănătate sau mediu, autoritatea se va asigura, cu excepția celor prevăzute în paragraful 3.8, că pericolul este înlăturat înainte de a permite navei să plece pe mare. În acest scop vor fi luate măsurile adecvate, care pot include reținerea navei sau o interdicere formală ca nava să continue o operațiune din cauza deficiențelor stabilite, care, individual sau împreună, ar face periculoasă continuarea operării. Pentru a decide cu privire la măsurile corespunzătoare ce trebuie luate, ofițerii PSC se vor ghida după instrucțiunile Comitetului (PSCCIn).

3.5. Atunci când motivul unei rețineri este rezultatul unei avarii accidentale suferite la o navă, nu va fi emis un ordin de reținere, cu condiția ca:

.1 cerințele conținute în Regula I/11 (c) din Convenția SOLAS privind notificarea administrației de pavilion, a inspectorului nominalizat sau a organizației recunoscute, responsabili de emiterea certificatului relevant, să fi fost luate în considerare în mod corespunzător;

.2 înainte de intrarea într-un port sau imediat după producerea avariei, comandantul sau proprietarul navei să fi înaintat autorității de control al statului portului detalii privind circumstanțele accidentului și ale daunei suferite și informarea privind notificarea solicitată către administrația de pavilion;

.3 acțiuni corespunzătoare de remediere, spre satisfacția autorității, să fi fost întreprinse de către navă; și

.4 autoritatea să se fi asigurat, în baza notificării cu privire la finalizarea acțiunilor de remediere, că deficiențele care au fost în mod cert periculoase pentru siguranță, sănătate sau mediu au fost luate în considerare spre satisfacția sa.

3.6. În circumstanțe excepționale în care toate certificatele statutare, așa cum sunt ele definite în instrucțiunile Comitetului (PSCCIn), sunt pierdute, expirate sau și-au pierdut valabilitatea ori, ca urmare a unei inspecții mai detaliate, condiția generală a navei și a echipamentului său, luând de asemenea în considerare echipajul și condițiile de viață și de muncă ale acestuia, se găsesc a fi evident sub standard, autoritatea poate suspenda o inspecție. Suspendarea inspecției poate continua până când părțile responsabile au luat măsurile necesare pentru a se asigura că nava este conformă cu cerințele instrumentelor relevante. Înainte de suspendarea unei inspecții, autoritatea trebuie să aibă înregistrate deficiențele de reținere pe fiecare din zone, așa cum este prevăzut în instrucțiunile Comitetului (PSCCIn). Notificarea reținerii către părțile responsabile va menționa că inspecția este suspendată până când autoritatea va fi informată că nava este în conformitate cu toate cerințele relevante.

3.7. În cazul unei rețineri, autoritatea va notifica imediat administrația de pavilion¹, în scris, incluzând și raportul de inspecție. De asemenea, organizația recunoscută care a emis certificatele relevante în numele administrației de pavilion va fi notificată, acolo unde este cazul. Părțile de mai sus vor fi, de asemenea, notificate în scris de încetarea reținerii.

În cazul unei rețineri impuse de o neconformitate privind MLC, 2006, Autoritatea va notifica, de asemenea, imediat organizațiile armatorilor și navigatorilor relevante, din portul statului unde a fost efectuată inspecția.

3.8. Atunci când deficiențele care au cauzat o reținere, așa cum este menționat în paragraful 3.4, nu pot fi remediate în portul de inspecție, autoritatea poate permite navei în cauză să plece spre cel mai apropiat șantier de reparații disponibil (sau, în cazul unor deficiențe care impun rețineri în conformitate cu MLC, 2006, spre portul unde planul de acțiuni corective trebuie implementat) în conformitate cu instrucțiunile Comitetului (PSCCIn).

Dacă decizia de a trimite o navă într-un șantier de reparație se datorează neconformării cu Rezoluția IMO A. 744 (18), fie în ceea ce privește documentația navei, fie în ceea ce privește deficiențele și defectele structurale ale navei, autoritatea poate solicita efectuarea măsurătorilor de grosime necesare în portul de reținere, astfel cum este prevăzut în instrucțiunile Comitetului (PSCC), înainte ca navei să i se permită să plece.

Dacă nava este reținută din cauza faptului că nu este echipată cu un sistem de înregistrare a datelor voiajului în stare de funcționare, atunci când folosirea sa este obligatorie, și această deficiență nu poate fi rectificată prompt în portul de reținere, autoritatea poate permite navei să plece spre portul sau șantierul de reparații disponibil, cel mai apropiat de portul de reținere, unde această deficiență va fi rectificată de îndată, sau poate solicita ca aceasta să fie rectificată într-o perioadă de maximum 30 de zile.

3.9. Prevederile paragrafelor 3.7 și 3.8 nu aduc prejudicii cerințelor instrumentelor relevante sau procedurilor stabilite de organizațiile internaționale privind notificarea și procedurile de raportare în legătură cu controlul statului portului.

3.10. Autoritățile se vor asigura că la încheierea unei inspecții comandantul navei va primi un raport de inspecție, care să cuprindă rezultatele inspecției incluzând referințe la instrumentele relevante și detalii privind orice acțiune ce ar urma să fie întreprinsă.

3.11. În cazul în care orice inspecție la care se face referire în paragraful 3.1 confirmă sau relevă deficiențe în legătură cu cerințele instrumentelor relevante care justifică reținerea unei nave, toate costurile legate de inspecții în orice perioadă normală de lucru justificată ar trebui să fie acoperite de către proprietarul sau operatorul navei ori de către reprezentantul său în statul portului.

Toate costurile legate de inspecții efectuate de către autoritate, potrivit prevederilor secțiunii a 4-a, vor fi facturate proprietarului sau operatorului navei.

Reținerea nu va fi ridicată până în momentul efectuării în totalitate a plății sau al acordării unei garanții suficiente pentru rambursarea costurilor conform legislației naționale.

3.12. Proprietarul sau operatorul unei nave ori reprezentantul său în statul implicat va avea dreptul la contestație împotriva deciziei de reținere sau de refuz al accesului luate de către autoritatea aceluși stat. O acțiune de apel nu va cauza suspendarea măsurii reținerii sau a refuzului accesului. Autoritatea va informa în mod corespunzător comandantul unei nave despre dreptul la apel.

3.13. Atunci când își exercită controlul potrivit memorandumului, autoritățile vor face toate eforturile posibile pentru a evita reținerea sau întârzierea nefondată a unei nave.

Nicio prevedere a memorandumului nu afectează drepturile create de instrumentele relevante privind compensarea pentru reținere sau întârziere nefondată. În orice moment al presupusei rețineri sau întârzieri, sarcina dovezii cade în sarcina proprietarului sau operatorului navei.

¹ Referitor la MSC-Circ, 781 și MEPC 6/Circ 2 „Punctul de contact național al membrilor privind siguranța și prevenirea poluării” (anexele 1 și 2). Când nu este disponibil un punct de contact valabil, ar trebui informată reprezentanța diplomatică cea mai apropiată.

SECȚIUNEA a 4-a

Interdicție

4.1. Refuzul de acces al navelor în urma reținerilor multiple

.1 Fiecărei autorități i se recomandă să se asigure că unele nave comerciale străine i se refuză accesul în porturile și zonele sale de ancorare în cazul în care:

— arborează pavilionul unui stat care figurează în lista gri publicată în raportul anual al memorandumului și a fost reținută de mai mult de două ori în cursul celor 24 de luni precedente într-un port sau într-o zonă de ancoraj în zona memorandumului; sau

— arborează pavilionul unui stat care figurează în lista neagră publicată în raportul anual al memorandumului și a fost reținută de mai mult de două ori în cursul celor 36 de luni precedente într-un port sau într-o zonă de ancoraj în zona memorandumului.

.2 Refuzul accesului ca urmare a reținerilor multiple va deveni aplicabil îndată ce nava părăsește portul sau zona de ancoraj.

.3 Ordinul de refuz al accesului va fi ridicat după o perioadă de 3 luni de la data emiterii ordinului și când condițiile din instrucțiunile Comitetului (PSCCIn) sunt îndeplinite.

Dacă nava face obiectul unui al doilea refuz al accesului, perioada va fi de 12 luni.

.4 Orice reținere ulterioară într-un port sau într-o zonă de ancoraj trebuie să ducă la refuzul accesului navei în orice port sau zonă de ancoraj. Acest al treilea refuz al accesului poate fi ridicat după o perioadă de 24 de luni de la emiterea ordinului și numai în cazul în care:

— nava arborează pavilionul unui stat a cărui rată de reținere nu se încadrează nici în lista neagră, nici în lista gri;

— certificatele statutare și de clasă ale navei sunt emise de către o organizație sau organizații care sunt recunoscute de unul sau mai multe din statele membre ale memorandumului, așa cum se menționează în anexa nr. 7;

— nava este administrată de o companie cu o performanță ridicată; și

— condițiile dispuse în instrucțiunile Comitetului (PSCCIn) sunt îndeplinite.

Oricărei nave care nu îndeplinește criteriile specificate mai sus, după o perioadă de 24 de luni trecută de la emiterea ordinului, i se va refuza permanent accesul în orice port și în orice zonă de ancoraj.

.5 Orice reținere ulterioară într-un port sau într-o zonă de ancoraj, după al treilea refuz de acces, trebuie să ducă la refuzul permanent al accesului navei în orice port sau zonă de ancoraj.

.6 Înainte de a refuza intrarea, autoritatea poate solicita consultări cu administrația navei în cauză.

4.2. Refuzul de acces al navei în urma altor întâmplări:

.1 navele străine menționate la paragraful 3.4 și paragraful 3.8, care continuă să navigheze fără a respecta condițiile stabilite de către autoritate în portul de inspecție; sau

.2 navele străine menționate la paragraful 3.8, care refuză să se conformeze cerințelor aplicabile ale instrumentelor relevante de a nu intra în șantierul de reparații indicat.

4.3. Pentru respectarea paragrafelor 4.1 și 4.2, fiecare autoritate se va asigura că procedura stabilită în instrucțiunile Comitetului (PSCCIn) a fost respectată.

4.4. Fără a aduce atingere dispozițiilor paragrafelor 4.1 și 4.2, accesul la un anumit port poate fi autorizat de către autoritatea competentă a statului portului în caz de forță majoră sau din considerente imperative de siguranță sau pentru a reduce sau minimiza riscul de poluare, cu condiția ca măsuri adecvate, spre satisfacția autorității statului, să fi fost puse în aplicare de către proprietarul, operatorul sau comandantul navei pentru a asigura intrarea în siguranță.

SECȚIUNEA a 5-a

Furnizarea de informații

5.1. Fiecare autoritate va raporta inspecțiile efectuate potrivit memorandumului și rezultatele acestora, în conformitate cu informațiile menționate în anexa nr. 3.

5.2. Secretariatul, în numele statelor semnatare ale memorandumului, va lua măsurile necesare pentru a se asigura că informațiile înscrise în anexa nr. 4 sunt publicate, la intervale prescrise în aceasta, sub rezerva conformității cu politica de acces la date stabilită de Comitet. Informațiile furnizate în conformitate cu paragraful 5.1 pot fi disponibile pentru publicare în versiunea tipărită sau în format electronic, în vederea asistării autorităților cu publicațiile menționate în anexa nr. 4, precum și pentru alte scopuri în conformitate cu deciziile comitetului menționat în secțiunea 6.

5.3. Secretariatul, menționat în secțiunea 7.4, poate facilita publicarea de date nealterate din sistemul de informații menționat în anexa nr. 3, prin furnizarea acestora în orice format electronic sau tipărit.

5.4. Atunci când datele de inspecție sau reținere conțin informații despre persoane private, autoritățile se angajează să asigure protecția datelor cu caracter personal în conformitate cu legile și reglementările aplicabile. Această protecție nu va împiedica totuși publicarea companiei navelor inspectate sau publicarea numelor navlositorilor implicați.

SECȚIUNEA a 6-a

Violări operaționale

Autoritățile, la cererea unei alte autorități, vor încerca să păstreze în siguranță probele referitoare la încălcări suspectate ale cerințelor privind aspecte operaționale din Regula 10 a Convenției COLREG 72 și din Convenția MARPOL. În cazul încălcărilor suspectate implicând deversarea de substanțe dăunătoare, o autoritate, la solicitarea unei alte autorități, va vizita nava în port în vederea obținerii de informații și, după caz, prelevării de probe din orice presupus poluant. Procedurile de investigare a contravențiilor la prevederile privind deversările sunt menționate în instrucțiunile Comitetului (PSCCIn).

SECȚIUNEA a 7-a

Organizare

7.1. Va fi înființat un comitet compus din reprezentanți ai fiecărei autorități și ai Comisiei Uniunii Europene. Un consultant din cadrul fiecărei organizații guvernamentale internaționale, observatori și asociați vor fi invitați să participe la lucrările Comitetului și la orice alte ședințe.

7.2. Comitetul se va întruni o dată pe an și ori de câte ori va considera necesar.

7.3. Comitetul:

.1 va îndeplini sarcinile specifice ce i-au fost atribuite prin memorandum;

.2 va promova prin toate mijloacele necesare, inclusiv prin seminare pentru ofițerii PSC, armonizarea practicilor și procedurilor legate de inspecție, remediere, reținere, interdicție și a celor legate de aplicarea secțiunii 2.4;

.3 va dezvolta și revizui liniile directoare și procedurile pentru efectuarea inspecțiilor potrivit memorandumului;

.4 va dezvolta și revizui procedurile referitoare la schimbul de informații;

.5 va urmări alte aspecte legate de activitatea și eficiența memorandumului;

.6 va alege președintele și vicepreședintele Comitetului (PSCCIn) din cadrul autorităților;

.7 stabilește un consiliu consultativ al memorandumului pentru a asista Comitetul (PSCCIn), în concentrarea pe problemele-cheie și în special în ghidarea secretariatului între întâlnirile Comitetului (PSCCIn);

.8 va elabora și aproba instrucțiunile Comitetului (PSCCIn).

7.4. Un secretariat pus la dispoziție de Ministerul Infrastructurii și Gospodăririi Apelor din Olanda va fi înființat și va avea biroul la Haga.

7.5. Secretariatul, acționând sub îndrumarea Comitetului și în limita resurselor pe care le are la dispoziție:

.1 va pregăti ședințele, va distribui documente și va furniza asistență, în funcție de solicitări, pentru a permite Comitetului să își îndeplinească funcțiile;

.2 va facilita schimbul de informații, va îndeplini procedurile specificate în anexele nr. 3 și 4 și va pregăti rapoartele ce vor fi necesare pentru îndeplinirea scopurilor memorandumului;

.3 va desfășura orice muncă necesară asigurării funcționării eficiente a memorandumului.

SECȚIUNEA a 8-a

Amendamente

8.1. Orice autoritate poate propune amendamente la memorandum.

8.2. În cazul amendamentelor propuse la secțiunile memorandumului se va aplica următoarea procedură:

.1 amendamentul propus va fi înaintat prin secretariat spre a fi analizat de către Comitet;

.2 amendamentele vor fi adoptate cu o majoritate de două treimi a reprezentanților autorităților prezente și votante în Comitet. Astfel adoptat, un amendament va fi comunicat autorităților de către secretariat, în vederea acceptării;

.3 un amendament va fi considerat acceptat fie la sfârșitul unei perioade de 6 luni de la adoptarea lui de către reprezentanții autorităților în Comitet, fie la sfârșitul oricărei alte perioade diferite, stabilită în mod unanim de către reprezentanții

autorităților în Comitet la momentul adoptării, cu condiția să nu fie comunicată secretariatului vre o obiecție de către o autoritate în decursul perioadei relevante;

.4 un amendament va intra în vigoare după 60 de zile de la adoptare sau la sfârșitul oricărei alte perioade diferite, stabilită în mod unanim de către reprezentanții autorităților în Comitet.

8.3. În cazul amendamentelor propuse la anexele memorandumului se va aplica următoarea procedură:

.1 amendamentul propus va fi înaintat prin secretariat spre a fi analizat de către autorități;

.2 amendamentul va fi considerat acceptat la sfârșitul unei perioade de 3 luni de la data la care a fost comunicat de către secretariat, cu excepția cazului în care o autoritate solicită în scris ca amendamentul să fie analizat de Comitet. În acest din urmă caz se va aplica procedura menționată la paragraful 8.2;

.3 amendamentul va intra în vigoare după 60 de zile de la acceptare sau la sfârșitul oricărei alte perioade diferite, stabilită în mod unanim de către autorități.

SECȚIUNEA a 9-a

Prevederi administrative

9.1. Memorandumul nu aduce prejudicii drepturilor și obligațiilor ce revin prin alte acorduri internaționale sau legislația națională relevantă.

9.2. O autoritate maritimă a unui stat costier european și a unui stat costier din bazinul Atlanticului de Nord din America de Nord până în Europa, care întrunește criteriile menționate în anexa nr. 5, poate adera la memorandum cu consimțământul tuturor autorităților participante la memorandum.

9.3. Atunci când memorandumul intră în vigoare, acesta înlocuiește Memorandumul de înțelegere dintre anumite autorități maritime privind menținerea standardelor navelor comerciale, semnat la Haga la data de 2 martie 1978.

9.4. Memorandumul intră în vigoare la 1 iulie 1982.

9.5. Versiunea în limba engleză și cea în limba franceză sunt în mod egal autentice.

Semnat la Paris, în limbile engleză și franceză, astăzi, 26 ianuarie 1982 (douăzeci și șase ianuarie o mie nouă sute optzeci și doi).

Anexe la memorandum

Anexa nr. 1 — Navele aparținând statelor nemembre și navele situate sub dimensiunile reglementate de Convenție

Anexa nr. 2 — Convenția privind munca în domeniul maritim, 2006 (MLC, 2006), sau Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (ILO nr. 147) și Protocolul din 1996 la Convenția ILO nr. 147, după cum este cazul

Anexa nr. 3 — Sistemul de informații privind inspecțiile

Anexa nr. 4 — Publicarea informațiilor referitoare la rețineri și inspecții

Anexa nr. 5 — Criterii calitative pentru aderare la memorandum

Anexa nr. 6 — Criterii minime pentru ofițerii PSC

Anexa nr. 7 — Profilul de risc al navei

Anexa nr. 8 — Inspecția și sistemul de selecție

Anexa nr. 9 — Tipul inspecției și motivele întemeiate

Anexa nr. 10 — Examinarea documentelor și a certificatelor

Anexa nr. 11 — Obligații de inspecție ale autorităților

Anexa nr. 12 — Obligații de raportare pentru nave

Navele aparținând statelor nemembre și navele situate sub dimensiunile reglementate de Convenție

1. Navele care au drept de arborare a pavilionului unui stat care nu este parte la unul dintre instrumentele relevante și deci nu au la bord certificatele care constituie dovadă *prima facie* a existenței condițiilor satisfăcătoare la bordul navei sau sunt dotate cu echipaj ai cărui membri nu dețin certificate STCW valabile, nave care ajung într-un port al unui stat membru la Paris MoU care este parte la instrumentul relevant, vor fi supuse unei inspecții mai detaliate sau, după caz, unei inspecții extinse. La efectuarea unei asemenea inspecții, ofițerul PSC va urma aceleași proceduri ca și cele prevăzute în cazul navelor cărora li se aplică instrumentele relevante.

Dacă nava sau membrii echipajului dețin o formă alternativă de certificare, în cursul acestei inspecții ofițerul PSC poate lua în considerare forma și conținutul acestei documentații. Condițiile unei asemenea nave și echipamentului său, precum și certificarea echipajului și standardele privind echipajul minim de siguranță al administrației statului de pavilion trebuie să fie compatibile cu scopurile prevederilor instrumentelor relevante; în caz contrar, nava trebuie să facă obiectul acelor restricții care sunt necesare pentru a obține un nivel echivalent al siguranței și protecției mediului marin.

2. Nave situate sub dimensiunile reglementate de Convenție

2.1. În măsura în care un instrument relevant nu este aplicabil unei nave situate sub dimensiunile reglementate de Convenție, sarcina ofițerului PSC va fi de a evalua dacă nava este la un standard acceptabil din punctul de vedere al siguranței, sănătății și mediului. Pentru a face această evaluare, ofițerul PSC va ține cont de factori precum durata și natura voiajului sau serviciului intenționat, mărimea și tipul navei, echipamentul cu care este dotată nava și natura mărfii.

2.2. În exercitarea atribuțiilor sale, ofițerul PSC se va ghida după orice certificat sau alt document emis de către sau în numele administrației statului de pavilion. Ofițerul PSC, ținând cont de aceste certificate și documente și de impresia sa generală asupra navei, va face uz de judecata sa profesională pentru a stabili dacă și în ce măsură nava va fi inspectată în continuare. La efectuarea unei astfel de inspecții, ofițerul PSC va acorda atenție, în măsura în care este necesar, aspectelor menționate în paragraful 2.3 al prezentei anexe. Această listă nu este considerată exhaustivă, ci este doar destinată a exemplifica aspectele relevante.

2.3. Aspecte de importanță generală

2.3.1. Aspecte legate de condițiile de determinare a liniilor de încărcare:

- .1 integritatea etanșeității la intemperii (etanșeitatea la apă, după caz) a punților expuse;
- .2 gurile de magazie și echipamentele de închidere;
- .3 închiderile etanșe la intemperii la deschiderile din suprastructură;
- .4 aranjamentele optimizate;
- .5 deschizăturile în bordaj;
- .6 ventilatoarele și tuburile de aerisire;
- .7 informațiile de stabilitate.

2.3.2. Alte aspecte legate de siguranța vieții pe mare:

- .1 echipamente de salvare;
- .2 echipamente de luptă împotriva incendiului;
- .3 condiții generale structurale (de exemplu, ale corpului, punții, capacelor de magazii etc.);
- .4 instalații principale de mașini și instalații electrice;
- .5 echipamente de navigație, inclusiv instalații radio.

2.3.3. Aspecte legate de prevenirea poluării de către nave:

- .1 mijloace de control al deversărilor de hidrocarburi și ale amestecurilor de hidrocarburi, de exemplu, echipamentele de separare sau filtrare a amestecurilor de apă cu hidrocarburi sau alte mijloace echivalente (tancul/tancurile de păstrare a hidrocarburilor, a amestecurilor de hidrocarburi, a reziduurilor de hidrocarburi);
- .2 mijloace de predare a hidrocarburilor, a amestecurilor de hidrocarburi sau a reziduurilor de hidrocarburi;
- .3 prezența hidrocarburilor în santinele compartimentului mașini;
- .4 mijloace de colectare, depozitare și evacuare a gunoii.

2.4. În cazul deficiențelor care sunt considerate periculoase pentru siguranță, sănătate și mediu, ofițerul PSC va lua orice măsuri pe care le consideră necesare, măsuri care pot include reținerea navei, ținând cont de factorii menționați la paragraful 2.1 al prezentei anexe, pentru a se asigura de faptul că deficiența este rectificată sau că nava nu prezintă un pericol real pentru siguranță, sănătate și mediu, în cazul în care i se permite să plece spre un alt port.

Convenția privind munca în domeniul maritim, 2006 (MLC, 2006), sau Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (ILO nr. 147) și Protocolul din 1996 la Convenția ILO nr. 147, după cum este cazul

1. Convenția privind munca în domeniul maritim, 2006 (MLC, 2006), după cum este cazul

Inspecțiile referitoare la certificatele de competență se efectuează conform instrucțiunilor Comitetului (PSCIn). În exercitarea controlului asupra aplicării MLC, 2006, ofițerul PSC va decide, pe baza motivelor întemeiate menționate în anexa nr. 9 și a judecății sale profesionale, dacă nava va fi supusă unei inspecții mai detaliate. Toate plângerile care nu s-au dovedit neîntemeiate referitoare la condițiile de la bord se vor investiga

în mod amănunțit și se vor lua măsurile considerate necesare. Acesta se va baza, de asemenea, pe judecata sa profesională pentru a decide dacă condițiile de la bord conduc la situații care pun în pericol siguranța sau sănătatea navigatorilor, condiții care trebuie rectificate, și poate, dacă este cazul, să rețină nava până la luarea de măsuri corective adecvate. Procedurile de raportare pentru rețineri sunt prevăzute în anexa nr. 4.

Implementarea procedurilor PSC care sunt specifice MLC, 2006, sunt prevăzute în instrucțiunile Comitetului (PSCIn).

2. Convenția nr. 147/1976 privind standardele minime la bordul navelor comerciale (ILO nr. 147) și Protocolul din 1996 la Convenția ILO nr. 147, după cum este cazul

2.1. Inspecțiile la bordul navelor conform Convenției ILO nr. 147 și Protocolului din 1996 la Convenția ILO nr. 147 se vor referi la:

.1 Convenția nr. 138/1973 privind vârsta minimă de încadrare în muncă sau

Convenția nr. 58/1936 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă ori

Convenția nr. 7/1920 privind vârsta minimă de încadrare în munca maritimă;

.2 Convenția nr. 73/1946 privind examinarea medicală a navigatorilor;

.3 Convenția din 1970 privind prevenirea accidentelor de muncă ale navigatorilor maritimi (nr. 134) (art. 4 și 7);

.4 Convenția din 1949 privind cazarea echipajelor (revizuită) (nr. 92);

.5 Convenția din 1946 privind alimentația echipajului și servirea mesei la bordul navelor (nr. 68) (art. 5);

.6 Convenția din 1970 privind cazarea echipajelor (Dispoziții complementare) (nr. 133);

.7 Convenția din 1996 privind durata muncii navigatorilor și echipajul navelor (nr. 180);

.8 Convenția nr. 53/1936 privind brevetele de capacitate ale ofițerilor (art. 3 și 4).

Inspecțiile referitoare la certificatele de competență se efectuează conform instrucțiunilor Comitetului (PSCCIn). În exercitarea controlului asupra aplicării convențiilor menționate la pct. 1—7, ofițerul PSC va decide, pe baza judecății sale profesionale și a motivelor întemeiate menționate în anexa nr. 9, dacă nava va fi supusă unei inspecții mai detaliate. Toate plângerile referitoare la condițiile de la bord se vor investiga în mod amănunțit și se vor lua măsurile necesare. Acesta se va baza, de asemenea, pe judecata sa profesională pentru a decide dacă condițiile de la bord care necesită rectificări ar pune în pericol siguranța sau sănătatea navigatorilor și poate, dacă este cazul, să rețină nava până la luarea de măsuri necesare corective. Procedurile de raportare pentru rețineri sunt prevăzute în anexa nr. 4.

2.2. Convențiile relevante în condițiile prevederilor paragrafului 2.3 din prezenta anexă sunt:

.1 Convenția nr. 22/1926 privind contractul de angajare al navigatorilor;

.2 Convenția nr. 23/1926 referitoare la repatrierea marinarilor;

.3 Convenția nr. 55/1936 privind obligațiile armatorilor în cazul îmbolnăvirii sau accidentării marinarilor sau Convenția nr. 56/1936 privind asigurarea în caz de boală a navigatorilor ori Convenția nr. 130/1969 privind îngrijirile medicale și indemnizațiile de boală;

.4 Convenția nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical;

.5 Convenția nr. 98/1949 privind dreptul de organizare și de negociere colectivă;

.6 Convenția nr. 108/1958 privind actele de identitate pentru personalul navigant;

.7 Convenția nr. 135/1971 privind reprezentanții lucrătorilor;

.8 Convenția nr. 164/1987 privind protecția sănătății și îngrijirea medicală (navigatori);

.9 Convenția nr. 166/1987 privind repatrierea navigatorilor (revizuită).

2.3. Dacă ofițerul PSC primește un raport, o notificare sau o plângere ca efect al faptului că standardele prevăzute în convențiile menționate la paragraful 2.2 din prezenta anexă nu sunt îndeplinite, faptul va fi raportat de către autoritate, dacă este posibil pe bază de dovezi, administrației statului de pavilion pentru acțiuni ulterioare, cu o copie a acestora înaintată către ILO.

2.4. Acele părți ale publicației ILO „Inspectarea condițiilor de muncă la bordul navei: Linii directe de procedură” care au legătură cu:

.1 procedurile de control pentru navele sub pavilion național;

.2 pregătirea în domeniu;

.3 certificatele de competență ale ofițerilor (conform Convenției STCW 78);

.4 ore de muncă și dotarea cu echipaj (conform Convenției ILO nr. 180 sau STCW 78) nu sunt considerate prevederi relevante pentru inspecția navei, ci doar informații pentru ofițerii PSC.

*ANEXA Nr. 3
la memorandum*

Sistemul de informații privind inspecțiile

1. Pentru a sprijini autoritățile în efectuarea selecției navelor străine ce vor fi inspectate în porturile lor este necesar să existe la dispoziția acestora informațiile actualizate privind datele particulare, escalele și inspecțiile efectuate în regiunea memorandumului, pentru fiecare navă individuală sub pavilion străin.

2. Managerul sistemului de informații, astfel cum este definit în acord, va gestiona sistemul de informații în conformitate cu acordul adoptat de către Comitet. Acest acord va conține toate detaliile cu privire la procedurile standardizate, schimbul de informații, de transmitere a datelor, toate informațiile din sistem și alte aspecte relevante.

3. Sistemul de informații va include următoarele funcții:

— încorporarea inspecției PSC și datele portului de escală al statului membru;

— furnizarea de date privind profilul de risc al navelor și prioritatea de inspecție;

— calcularea obligațiilor de inspecție pentru fiecare stat membru;

— furnizarea de date pentru calcularea listelor albe, gri și negre ale statelor de pavilion și a tabelului de performanță a organizațiilor recunoscute;

— calcularea performanței companiilor;

— identificarea elementelor în zonele de risc care urmează să fie verificate la fiecare inspecție;

— asigurarea transferului (intrare și ieșire) lotului de date privind inspecția PSC și ale portului de escală înspre și de la un stat membru.

4. În acest scop, autoritățile se angajează să furnizeze managerului sistemului de informații, prin mijloace de transmitere computerizată a datelor, informații referitoare la navele inspectate în porturile naționale. Introducerea de informații în dosarele de inspecție va fi realizată prin intermediul unor intrări directe, computerizate, efectuate zilnic.

5. În scopul schimbului rapid de informații, sistemul de informații va cuprinde o facilitate de comunicare care permite un schimb direct, computerizat de mesaje între autoritățile individuale.

6. Informații precum cele de la pct. 4 și 5 de mai sus vor fi utilizate într-o formă standardizată și în conformitate cu procedurile standardizate prevăzute în ghidul pentru utilizatorii sistemului de informații, dezvoltat de către managerul de sistem și adoptat de către Comitet.

7. În utilizarea informațiilor, managerul sistemului de informații nu va modifica nicio dată furnizată de către autorități, cu excepția situațiilor prevăzute în procedurile standardizate, asigurând coerența utilizării anumitor coduri pentru acțiuni întreprinse. În caz contrar, managerul sistemului de informații va face modificări ale datelor numai la cererea scrisă specifică a autorității care a introdus datele respective.

8. Managerul sistemului de informații va organiza procesarea de informații ca la pct. 4 de mai sus astfel încât să se asigure că datele de control sunt ușor accesibile, atât pentru scopuri de consultare, cât și de actualizare, în conformitate cu procedurile stabilite în Ghidul pentru utilizatorii sistemului de informații, pus la dispoziție de către managerul de sistem de informații în forma adoptată de către Comitet.

9. Informațiile cu caracter administrativ, cum ar fi informațiile statistice, vor fi transmise prin secretariat conform instrucțiunilor Comitetului. Acestea vor fi bazate pe datele furnizate de managerul sistemului de informații.

10. Sistemul de informații menționat în paragrafele precedente va fi utilizat atât timp cât memorandumul va fi funcțional. Sistemul de informații va fi monitorizat și îmbunătățit continuu.

11. Cu acordul și în numele acestei autorități, managerul sistemului de informații va înainta date, așa cum a fost convenit de către Comitet, către Organizația Maritimă Internațională, în conformitate cu Regula I/19 din SOLAS, art. 11 din MARPOL, art. 21 din LOAD LINES 66 și art. X din STCW 78.

12. Cu acordul și în numele acestei autorități, managerul sistemului de informații înaintează date, așa cum a fost convenit de către Comitet, către Organizația Internațională a Muncii, în conformitate cu standardul A5.2.1 din MLC, 2006 sau cu art. 4 din ILO 147, după cum este cazul.

13. Cu acordul Comitetului, secretariatul poate stabili contracte de schimb de date cu alte organizații. La stabilirea contractului și a unui studiu de fezabilitate tehnic, managerul sistemului de informații, în numele memorandumului, va efectua schimbul de date cu alte organizații.

*ANEXA Nr. 4
la memorandum*

Publicarea informațiilor referitoare la rețineri și inspecții (menționate în paragraful 5.2 din memorandum)

1. Site-ul web al memorandumului asigură publicului un punct de acces la informații legate de navă.

2. Informațiile despre navele reținute vor cuprinde următoarele date, date care ar trebui publicate cel puțin lunar:

- a) numele navei;
- b) numărul de identificare IMO;
- c) tipul navei;
- d) tonajul brut;

e) anul construcției, așa cum reiese din baza de date indicată în certificatele de siguranță a navei;

f) numele și adresa companiei;

g) în cazul navelor care transportă mărfuri lichide sau solide în vrac, numele și adresa navlositorului responsabil cu angajarea navei și tipul de contract;

h) statul de pavilion;

i) societatea sau societățile de clasificare, acolo unde este cazul, care a/au emis acelei nave certificatele de clasificare, incluzând data emiterii și expirării, dacă există;

j) organizația recunoscută sau organizațiile și/sau orice altă parte care a/au emis acelei nave certificate în conformitate cu convențiile aplicabile în numele administrației de pavilion, cu precizarea certificatelor eliberate, incluzând data emiterii și expirării;

k) portul și data ultimei verificări intermediare sau anuale pentru certificatele de la lit. i) și j) de mai înainte, precum și numele autorității sau organizației care a efectuat verificarea;

l) data, țara, portul de reținere;

m) numărul reținerilor în ultimele 36 de luni;

n) data la care a fost ridicată reținerea;

o) durata reținerii, în zile;

p) motivele reținerii, în termeni clari și expliciti;

q) indicarea, unde este cazul, a organizației recunoscute care a efectuat verificarea, are o responsabilitate în legătură cu

deficiențele care, singure sau în combinație, au condus la reținere;

r) descrierea măsurilor luate în cazul unei nave căreia i s-a permis să se îndrepte spre cel mai apropiat șantier de reparații corespunzător;

s) în cazul refuzului accesului navei în orice port sau în orice zonă de ancoraj ale memorandumului, motivele pentru măsura luată, în termeni clari și expliciti.

3. Informațiile privind navele inspectate vor include următoarele:

a) numele navei;

b) numărul de identificare IMO;

c) tipul navei;

d) tonajul brut;

e) anul de construcție determinat în baza datei indicate în certificatele de siguranță ale navei;

f) numele și adresa companiei de care aparține nava;

g) în cazul navelor care transportă mărfuri solide sau lichide în vrac, numele și adresa navlositorului responsabil pentru alegerea navei și tipul de navlosire;

h) statul de pavilion;

i) societatea sau societățile de clasificare, acolo unde este cazul, care a/au emis navei certificatele de clasă, incluzând data emiterii și expirării, dacă există;

j) organizație recunoscută sau organizațiile și/sau orice altă parte care a/au emis pentru această navă certificate în conformitate cu convențiile aplicabile în numele administrației de pavilion, specificând certificatele eliberate, incluzând data emiterii și expirării;

k) portul și data ultimei verificări intermediare sau anuale pentru certificatele de la lit. i) și j) de mai sus, precum și numele autorității sau organizației care a efectuat verificarea;

l) data, țara, portul de inspecție.

Criteria calitative pentru aderare la memorandum

O autoritate maritimă a unui stat, care întrunește criteriile geografice specificate în paragraful 9.2 din memorandum, poate adera ca membru cu drepturi depline, cu condiția să fie îndeplinite toate criteriile de calitate următoare:

1. acea autoritate va subscrie explicit la obligațiile prevăzute de memorandum, în scopul de a contribui la efortul comun de a elimina operarea navelor sub standard;

2. acea autoritate maritimă va ratifica toate instrumentele relevante în vigoare, înaintea finalizării procesului de aderare;

3. acea autoritate maritimă va trebui să dețină suficiente resurse și logistica necesară pentru a putea asigura în mod corespunzător respectarea standardelor maritime internaționale privind siguranța maritimă, prevenirea poluării și condițiile de viață și muncă la bord, cu privire la navele îndreptățite să arboreze pavilionul acesteia, care va include angajarea unor inspectori calificați corespunzător și care acționează în numele acestei administrații în conformitate cu cerințele Comitetului menționate în paragraful 7.1 din memorandum;

4. acea autoritate maritimă va trebui să dețină suficiente resurse și logistica necesară pentru a se conforma în totalitatea prevederilor și activităților specificate în memorandum, în scopul de a întări obligațiile sale, incluzând angajarea ofițerilor PSC

calificați corespunzător, care acționează în numele acestei administrații, în conformitate cu cerințele Comitetului menționate în paragraful 7.1 din memorandum;

5. o autoritate maritimă, al cărei pavilion figurează în lista reținerilor, depășind procentul mediu de reținere, așa cum este publicat în raportul anual, în oricare din ultimii 3 ani care precedă cererea de aderare ca membru cu drepturi depline, nu poate fi acceptată ca membru cu drepturi depline al memorandumului;

6. acea autoritate maritimă va trebui, la data aderării sale efective, să stabilească o conexiune cu sistemul de informații on-line menționat în anexa nr. 3;

7. acea autoritate maritimă va semna un acord financiar pentru a plăti partea sa din cheltuielile de operare conform memorandumului și va trebui, la data aderării sale efective, să achite contribuția sa financiară la buget, așa cum a fost aprobată de Comitetul menționat în paragraful 7.1 din memorandum.

Evaluarea conformității cu condițiile enumerate mai sus nu va fi valabilă decât pentru fiecare caz în parte și nu va putea în niciun caz să creeze un precedent aplicabil cazurilor viitoare, nici pentru autoritățile care sunt parte la memorandum, nici pentru noii potențiali semnatari.

Criteria minime pentru ofițerii PSC

1. În virtutea dispozițiilor paragrafului 3.3 din memorandum, ofițerul PSC trebuie să fie calificat corespunzător, instruit și autorizat de autoritate să efectueze inspecții privind controlul statului portului fără a aduce atingere dispozițiilor naționale.

2. Ofițerii trebuie să aibă cunoștințe teoretice corespunzătoare și experiența practică a navelor și operarea acestora. Aceștia trebuie să fie competenți în aplicarea prevederilor convențiilor și a procedurilor privind controlul statului portului. Aceste cunoștințe și competențe în aplicarea cerințelor trebuie să fie dobândite prin programe de instruire documentate.

3. Ofițerii trebuie cel puțin:

a) să aibă calificări corespunzătoare obținute de la o instituție de marină ori de navigație și experiență relevantă pe mare ca ofițer certificat care are sau a deținut un certificat de competență valabil, conform STCW II/2 ori III/2, nelimitat în ceea ce privește zona de navigație sau puterea de propulsie ori tonajul; sau

b) să fi susținut cu succes un examen, recunoscut de autoritate, de arhitect naval, inginer mecanic sau inginer în domeniul maritim și să fi lucrat în această capacitate cel puțin 5 ani; sau

c) să aibă o diplomă universitară corespunzătoare sau un echivalent al acesteia și să fi obținut instruire și calificare corespunzătoare ca ofițeri cu siguranța pe navă.

4. Ofițerii trebuie:

— să fi lucrat cel puțin un an ca inspector de pavilion (FSC), având ca atribuții fie verificarea și certificarea conform convențiilor, fie monitorizarea activităților organizațiilor recunoscute cărora le-au fost delegate sarcini statutare; sau

— să fi obținut un nivel echivalent de competență în urma unei instruirii minime pe teren, participând la inspecțiile de control al statului portului sub îndrumarea unui ofițer PSC experimentat.

5. Ofițerul menționat la pct. 3a) trebuie să fi dobândit o experiență maritimă de cel puțin 5 ani, inclusiv serviciul pe mare ca ofițer punte sau, respectiv, mecanic, ca inspector de pavilion (FSC), ca ofițer asistent PSC sau o altă experiență adecvată. O astfel de experiență trebuie să includă o perioadă de cel puțin 2 ani pe mare ca ofițer de punte sau mecanic.

6. Ofițerul trebuie să aibă capacitatea de a comunica oral și în scris cu navigatorii, în limba vorbită cel mai frecvent pe mare.

7. În cazul în care într-un stat membru inspecțiile privind securitatea sunt efectuate de către ofițerii de control ai statului portului, acei ofițeri trebuie să aibă calificările necesare, care să includă suficientă experiență teoretică și practică în securitatea maritimă. Aceasta va cuprinde în mod normal:

a) o bună înțelegere a securității maritime și a modului în care aceasta este aplicată operațiunilor examinate;

b) o bună cunoaștere practică a tehnologiilor și tehnicilor de securitate;

c) o cunoaștere a principiilor de inspecție, procedurilor și tehnicilor;

d) o cunoaștere practică a operațiunilor examinate.

8. Ofițerii de control ai statului portului vor fi instruiți și competența lor va fi evaluată, în conformitate cu schema armonizată adoptată de Comitet. Autoritățile se vor asigura că fiecare dintre ofițerii lor de control ai statului portului este instruit și evaluat înainte ca acesta să fie autorizat să aibă atribuții de inspecție și ulterior periodic luate aceste măsuri, în conformitate cu sistemul armonizat.

9. În îndeplinirea atribuțiilor lor, ofițerii de control ai statului portului vor fi ghidați de „Codul de bune practici pentru ofițerii PSC care efectuează inspecții în cadrul memorandumului”.

Profilul de risc al navei

1. Tuturor navelor care apar în sistemul de informații le este atribuit un risc ridicat, standard sau redus, determinat de parametrii generici și istorici.
2. Tabelul 1 arată criteriile din cadrul fiecărui parametru pentru fiecare profil de risc al navei.
3. Fiecare criteriu are o pondere care reflectă influența relativă a fiecărui parametru asupra riscului global al navei.
4. Navele cu risc ridicat (NRR) sunt navele care îndeplinesc criteriile până la o valoare de 5 sau mai multe puncte pondere.
5. Navele cu risc scăzut (NRS) sunt navele care îndeplinesc toate criteriile parametrilor de risc scăzut și au avut cel puțin o inspecție în ultimele 36 de luni.
6. Navele cu risc standard (NRN) sunt nave care nu sunt nici NRR nici NRS.
7. Un profil de risc al navei este recalculat zilnic, luând în considerare modificările intervenite în parametrii mai dinamici, cum ar fi vârsta, istoricul din ultimele 36 de luni și performanța companiei. Recalcularea apare, de asemenea, după fiecare inspecție și atunci când aplicarea tabelelor de performanță pentru pavilion și organizații recunoscute sunt modificate.

Tabelul 1: Profilul de risc al navei

Parametri generici		Profil de risc			
		Nave cu profil de risc ridicat (NRR)	Pondere (în puncte)	Nave cu profil de risc normal (NRN)	Nave cu profil de risc scăzut (NRS)
		Criterii		Criterii	Criterii
1.	Tipul navei	Navă pentru transportul produselor chimice Navă pentru transportul gazelor Navă pentru transportul produselor petroliere Vrachier Navă de pasageri	2	Navă care nu are nici profil de risc ridicat, nici profil de risc scăzut	Toate tipurile
2.	Vechimea navei ¹	Toate tipurile > 12 ani	1		Toate vârstele
3a.	Pavilionul	Listele neagră, gri și albă ²	Neagră — risc foarte ridicat, risc ridicat Risc de la mediu la ridicat		Albă
			Neagră — risc mediu	1	
3b.		Audit IMO ³	—	—	Da
4a.	Organizație recunoscută	Performanță ⁴	Ridicată — Medie — Scăzută Scăzută Foarte scăzută Foarte scăzută	— — 1	Ridicată — —
4b.		Recunoscută UE	—	—	Da
5.	Societate	Performanță ⁵	Ridicată — Medie — Scăzută Scăzută Foarte scăzută Foarte scăzută	— — 2	Ridicată — —
Parametri istorici					
6.	Numărul deficiențelor înregistrate în cursul fiecărei inspecții în ultimele 36 de luni	Deficiențe	Neeligibil	—	≤ 5 (și cel puțin o inspecție efectuată în ultimele 36 de luni)
7.	Numărul de rețineri din ultimele 36 de luni	Rețineri	≥ 2 rețineri	1	Nicio reținere

¹ În conformitate cu pct. 9 al prezentei anexe.

² În conformitate cu formularea în raportul anual.

³ În conformitate cu pct. 11 al prezentei anexe.

⁴ În conformitate cu formularea în raportul anual.

⁵ În conformitate cu pct. 15 al prezentei anexe.

Parametrii pentru profilul de risc al navei

Tipul navei

8. Denumirea tipului de navă este conform listei adoptate de Comitet.

Vârsta navei

9. Vârsta navei este determinată de data punerii chilei în formatul dd/mm/yyyy în sistemul de informații. O navă atinge o vârstă mai mare de 12 ani la data dd/mm/yyyy + 12. În cazul în care numai anul punerii chilei este disponibil în sistemul de informații, atunci nava atinge o vârstă mai mare de 12 ani pe 31/12/yyyy + 12.

Listele neagră, gri și albă

10. Listele neagră, gri și albă pentru performanța statului de pavilion sunt stabilite anual, ținându-se cont de istoricul inspecțiilor efectuate și al reținerilor din precedenții 3 ani calendaristici, și sunt adoptate de Comitet.

Auditul IMO

11. Pentru a respecta criteriul, statele de pavilion sunt invitate să trimită secretariatului memorandumului confirmarea scrisă că un raport final de audit, incluzând, acolo unde este cazul, un plan de acțiuni corective, a fost întocmit în conformitate cu „Cadrul și procedurile pentru Schema de audit voluntar a unui stat membru” [Rezoluția IMO A.1067 (28)]¹.

12. Secretariatul memorandumului va menține pe site-ul web public al memorandumului o listă actualizată cu statele de pavilion care îndeplinesc criteriile pavilionului pentru o navă cu risc scăzut.

Performanța organizațiilor recunoscute

13. Performanța tuturor organizațiilor recunoscute se stabilește anual, ținându-se cont de istoricul inspecțiilor și reținerilor din precedenții 3 ani calendaristici, și este adoptată de către Comitet.

14. Pentru a se califica pentru criteriile recunoscute de memorandum, organizația trebuie să fie recunoscută de unul sau mai multe state membre UE semnatare ale memorandumului. Lista organizațiilor recunoscute este inclusă în Instrucțiunile Comitetului (PSCCIn).

Performanța companiei

15. Performanța companiei ține cont de istoricul reținerilor și deficiențelor constatate la toate navele din flota companiei, atât timp cât acea companie a fost companie ISM pentru navă. Companiile sunt clasificate ca având un nivel al performanței de: „foarte scăzut, scăzut, mediu sau ridicat”. Calculul se face zilnic pe baza unei perioade de funcționare de 36 de luni. Nu există nicio limită inferioară pentru numărul de inspecții necesare pentru clasificare, cu excepția unei companii fără inspecție în ultimele 36 de luni, căreia i se acordă calificativul de „performanță medie”.

16. Formula constă în două elemente, indicele de deficiență și indicele de reținere.

Indicele de deficiență

17. Atunci când se evaluează deficiențele, fiecare deficiență pe ISM are ponderea de 5 puncte. Celelalte deficiențe sunt evaluate la 1 punct.

18. Indicele de deficiență este raportul dintre totalul punctelor tuturor deficiențelor constatate la toate navele aparținând flotei companiei și numărul de inspecții efectuate tuturor navelor din flota companiei, în ultimele 36 de luni.

19. Acest raport se compară cu media pentru toate navele inspectate în memorandum în ultimii 3 ani calendaristici, pentru a determina dacă indicele este: mediu, peste mediu sau sub mediu, după cum urmează:

Indicele de deficiență	Punctul de deficiență per inspecție
Peste medie	> 2 peste media memorandumului
Mediu	media memorandumului T ± 2
Sub medie	> 2 sub media memorandumului

Indicele de reținere

20. Indicele de reținere este raportul dintre numărul de rețineri ale tuturor navelor din flota companiei și numărul de inspecții efectuate tuturor navelor din flota companiei, din ultimele 36 de luni.

21. Acest raport se compară cu media pentru toate navele inspectate în memorandum în ultimii 3 ani calendaristici pentru a determina dacă indicele este: mediu, peste mediu sau sub mediu, după cum urmează:

Indicele de rețineri	Rata de reținere
Peste medie	> 2 peste media memorandumului
Mediu	media memorandumului T ± 2
Sub medie	> 2 sub media memorandumului

22. În cazul în care un ordin de refuz al accesului (interdicție) este emis în ultimele 36 de luni pentru orice navă din flotă, atunci indicele de reținere pentru companie este automat „peste mediu”, indiferent de rezultatele tuturor celorlalte inspecții.

Matricea de performanță a companiei

23. Folosind matricea din tabelul 2, combinația indicilor de deficiență și de reținere determină nivelul de performanță.

Tabelul 2: Matricea de performanță a companiei

Indicele de deficiență	Indicele de rețineri	Performanța companiei
Peste medie	Peste medie	Foarte scăzut
Peste medie	Mediu	Scăzut
Peste medie	Sub mediu	
Mediu	Peste medie	
Sub mediu	Peste medie	Mediu
Mediu	Mediu	
Mediu	Sub mediu	
Sub mediu	Mediu	Ridicat
Sub mediu	Sub mediu	

¹ Statele de pavilion care anterior au transmis confirmare scrisă că un raport final de audit a fost întocmit în conformitate cu „Cadrul și procedurile pentru Schema de audit voluntar a unui stat membru” [Rezoluția IMO A.974 (24)] vor continua să îndeplinească criteriile pavilionului pentru navă cu profil de risc scăzut.

Inspecția și sistemul de selecție

1. Bazate pe profilul de risc al navei, inspecția și sistemul de selecție determină amploarea, frecvența și prioritatea inspecțiilor.

2. Inspecțiile periodice sunt efectuate la intervale determinate de profilul de risc al navei.

3. Factorii prioritari sau neprevăzuți ar putea declanșa o inspecție între inspecțiile periodice. Această categorie de inspecție este menționată ca o inspecție suplimentară.

4. Navele devin exigibile pentru inspecția periodică în următoarele intervale de timp:

— pentru NRR — între 5—6 luni de la ultima inspecție din regiunea memorandumului;

— pentru NRN — între 10—12 luni de la ultima inspecție din regiunea memorandumului;

— pentru NRS — între 24—36 luni de la ultima inspecție din regiunea memorandumului.

5. Inspecțiile periodice și suplimentare au aceeași valoare. Prin urmare, contarea intervalului de timp pentru următoarea inspecție periodică reîncepe după o inspecție suplimentară.

6. Sistemul de selecție se împarte în două priorități:

— prioritatea I: navele trebuie inspectate pentru că intervalul de timp a fost depășit sau pentru că există un factor imperativ;

— prioritatea II: navele pot fi inspectate deoarece acestea sunt în intervalul de timp sau pentru că statul portului consideră că un factor neprevăzut justifică o inspecție.

7. Dacă o inspecție periodică de prioritate II nu este efectuată, nava rămâne de prioritate II până când se încheie intervalul de timp și nava devine de prioritate I.

8. În cazul unor factori neprevăzuți, necesitatea de a se efectua o inspecție suplimentară este lăsată la latitudinea autorității. Dacă o astfel de inspecție de prioritate II nu este efectuată, nava rămâne o navă de prioritate II dacă și atunci când ajunge în alt port MOU, cu excepția cazului în care autoritatea consideră că orice informații relevante pe care le-a primit garantează că nu mai există acești factori neprevăzuți.

9. Prioritatea și nivelul de selecție vor fi afișate pentru fiecare navă în sistemul de informații.

10. Categoria și tipul de inspecție sunt determinate de matricea din tabelul 3:

Tabelul 3: Schema de selecție

Prioritatea	Nivelul	Categoriile de inspecție
I Nava trebuie să fie inspectată.	Factori prioritari	Suplimentară
	NRR care nu au fost inspectate în ultimele 6 luni	Periodică
	NRN care nu au fost inspectate în ultimele 12 luni	Periodică
	Navele care nu au fost inspectate în ultimele 36 de luni	Periodică
II Nava poate fi inspectată.	NRR care nu au fost inspectate în ultimele 5 luni	Periodică
	Navă supusă factorilor imprevizibili	Suplimentară
	NRN care nu au fost inspectate în ultimele 10 luni	Periodică
	NRS care nu au fost inspectate în ultimele 24 de luni	Periodică

Factorii prioritari și neprevăzuți**Factorii prioritari**

11. Factorii prioritari enumerați mai jos sunt considerați suficient de gravi pentru a declanșa o inspecție suplimentară de prioritate I:

— nave raportate de către alt stat membru sau secretariat, cu excepția factorilor neprevăzuți;

— nave implicate într-o coliziune, punere pe uscat sau eșuare în drumul lor spre port;

— nave acuzate de presupusă încălcare a prevederilor privind deversarea de substanțe dăunătoare sau efluenți;

— nave care au fost manevrate într-un mod dezordonat sau nesigur privind rutele de navigație adoptate de IMO sau când practicile și procedurile unei navigații în siguranță nu au fost respectate;

— navele cărora li s-a suspendat sau li s-a retras clasa după ultima inspecție PSC, din motive de siguranță;

— nave care nu pot fi identificate în baza de date.

Factorii neprevăzuți

12. Factorii neprevăzuți ar putea indica o amenințare gravă pentru siguranța navei și a echipajului sau pentru mediu, dar necesitatea de a se efectua o inspecție suplimentară este decisă de judecata profesională a autorității. Acești factori includ:

— navele raportate de piloți sau de autoritățile relevante, care pot include informații de la serviciile de trafic ale navelor (VTS) cu privire la navigația acestora;

— navele care nu respectă obligațiile de raportare;

— navele raportate cu o deficiență ISM nerezolvată (3 luni după emiterea deficienței);

— navele reținute anterior (la 3 luni după reținere);

— navele care fac obiectul unui raport sau unei plângeri semnalate de către comandant, navigator sau de orice persoană sau organizație cu un interes legitim în operarea în siguranță a navei, în condițiile de viață și muncă la bord sau în prevenirea poluării, exceptând situația în care statul membru respectiv consideră raportul sau plângerea ca fiind în mod evident nefondate;

— navele operate într-un astfel de mod care induce un pericol;

— navele raportate cu probleme în ceea ce privește marfa acestora, în special cele cu mărfuri periculoase sau nocive;

— navele în cazul cărora dintr-o sursă de încredere au devenit cunoscute informații care să ateste că parametrii de risc ai acestora diferă de cei înregistrați și în consecință nivelul de risc este crescut;

— navele care dețin certificate emise de către o organizație recunoscută anterior de memorandum, a cărei recunoaștere a fost retrasă de la ultima inspecție în regiunea memorandumului.

13. Navele cu factori neprevăzuți care nu au fost inspectate pot fi raportate în sistemul de informații și rămân eligibile pentru inspecție în porturile ulterioare, ca prioritate II.

14. Prevederile memorandumului se aplică unei nave care face obiectul unui sistem de verificări obligatorii pentru operarea în siguranță a serviciilor regulate de feriboturi ro-ro și a serviciilor pentru ambarcațiuni de mare viteză de pasageri, în cazul în care memorandumul se aplică navei. Cu toate acestea, o verificare a navei efectuată de către o autoritate (care nu este administrația statului de pavilion al navei), în conformitate cu un sistem de

verificări obligatorii pentru operarea în siguranță a serviciilor regulate de feriboturi ro-ro și a serviciilor pentru ambarcațiuni de mare viteză de pasageri, va fi considerată ca fiind o inspecție extinsă sau inspecție mai detaliată, după cum este cazul. În situația în care nava nu este indicată ca prioritate I în sistemul de informații, verificarea va fi înregistrată ca o inspecție de prioritate II.

ANEXA Nr. 9
la memorandum

Tipul inspecției și motivele întemeiate

1. Tipul inspecției care urmează a fi efectuată în conformitate cu secțiunea 3.2 este determinat în tabelul 4:

Tabelul 4

Categoriile ale inspecției	Profilul de risc al navei	Tipul inspecției		
		Inițială	Mai detaliată	Extinsă
Periodică	HRS	NU	NU	DA
	SRS	DA	Dacă s-au găsit indicii temeinice	Dacă nava este de tipul ¹ supus riscului și mai veche de 12 ani
	LRS			
Suplimentară, datorată factorilor prioritari sau neprevăzuți	Toate	NU	DA	În acord cu judecata profesională a ofițerului PSC, dacă HRS sau SRS/LRS este de tipul ¹ supus riscului și mai veche de 12 ani.

2. O inspecție inițială va consta într-o vizită la bordul navei pentru:

— a controla certificatele și documentele menționate în anexa nr. 10;

— a controla dacă condițiile generale și de igienă de la bordul navei, inclusiv:

- puntea de navigație;
- spațiile de cazare și de stocare/procesare hrană;
- puntea, inclusiv teuga;
- zona/magaziile mărfurilor;
- camera mașinilor

îndeplinesc regulile și standardele internaționale general acceptate.

— a verifica, dacă aceasta nu a mai fost făcută anterior, dacă deficiențele constatate de către o autoritate la o inspecție anterioară au fost remediate în acord cu timpul specificat în raportul de inspecție.

3. O inspecție mai detaliată va fi efectuată ori de câte ori există motive întemeiate pentru a crede, în timpul inspecției inițiale, că condiția navei, a echipamentelor sale sau a echipajului ei sau condițiile de muncă și de viață ale navigatorilor nu întrunesc în mod substanțial cerințele relevante ale unui instrument relevant. Motive întemeiate există atunci când un ofițer PSC găsește dovezi care, în judecata sa profesională, justifică o inspecție mai detaliată a navei, a echipamentului acesteia sau a echipajului. Absența unor certificate sau documente valabile este considerată drept un motiv întemeiat. Alte exemple de motive întemeiate sunt prevăzute în paragraful 6.

4. O inspecție mai detaliată va include o examinare în profunzime în:

- zonele în care motivele întemeiate au fost depistate;
- zonele relevante pentru orice factori prioritari sau neprevăzuți;

— alte zone alese aleatoriu dintre următoarele zone de risc:

- .1 documentație;
- .2 condiții structurale;
- .3 etanșeitate la apă/la intemperii;
- .4 sisteme de urgență;
- .5 comunicații radio;
- .6 operațiuni cu marfă;
- .7 siguranța privind incendiul;
- .8 alarme;
- .9 condiții de viață și muncă;
- .10 echipamente de navigație;
- .11 echipamente de salvare;
- .12 mărfuri periculoase;
- .13 mașini de propulsie și auxiliare;
- .14 prevenirea poluării.

5. Inspecția mai detaliată va ține cont de factorii umani care intră sub incidența ILO, ISM și STCW și include controale operaționale, după cum este cazul.

Motive întemeiate

6. În aplicarea tabelului 4 de mai sus, exemplele de „motive întemeiate” pentru o inspecție mai detaliată includ, dar nu se limitează la următoarele:

- .1 absența principalelor echipamente sau instalații cerute de convențiile relevante;
- .2 dovada unei recenzii a certificatelor navei că un certificat sau certificate sunt în mod clar nevalabile;
- .3 dovada că documentația cerută de convențiile relevante și enumerată în anexa nr. 10 nu este la bord, este incompletă, nu este întreținută sau este păstrată în mod fals;
- .4 dovezile privind impresiile generale și observațiile ofițerilor PSC asupra deteriorării grave a corpului sau deficiențe structurale care pot crea un risc de integritate structurală, de etanșeitate la apă sau intemperii;

¹ Tipurile de nave supuse riscului sunt: tancuri chimice, nave pentru transport produse petroliere, nave de transport gaze, nave pentru transport substanțe lichide nocive în vrac, vrachiere și nave de pasageri.

.5 dovezi din impresiile sau observațiile generale ale ofițerilor PSC privind existența unor deficiențe grave în domeniul siguranței, al prevenirii poluării sau al echipamentelor de navigație;

.6 informații sau dovezi despre faptul că comandantul sau echipajul nu este familiarizat cu operațiunile esențiale de la bordul navei referitoare la siguranța navelor sau prevenirea poluării sau că aceste operațiuni nu au fost efectuate;

.7 există indicii că membrii echipajului cu atribuții specifice sunt în imposibilitatea de a comunica corespunzător între ei sau cu alte persoane de la bord;

.8 emisiile false de alertă de primejdie nu sunt urmate de măsuri de anulare corespunzătoare;

.9 primirea unui raport sau a unei reclamații care conține informații despre faptul că o navă pare să fie sub standard;

.10 nave cu factori prioritari sau neprevăzuți menționați în anexa nr. 8.

7. O inspecție extinsă va include o verificare a stării generale, inclusiv a elementului uman, acolo unde este relevant, în următoarele zone de risc:

.1 documentație;

.2 condiții structurale;

.3 etanșeitate la apă/la intemperii;

.4 sisteme de urgență;

.5 comunicații radio;

.6 operațiuni cu marfă;

.7 siguranța privind incendiul;

.8 alarme;

.9 condițiile de viață și muncă;

.10 echipamente de navigație;

.11 echipamente de salvare;

.12 mărfuri periculoase;

.13 mașini de propulsie și auxiliare;

.14 prevenirea poluării

și, în ceea ce privește aspectul practic de fezabilitate sau orice constrângere privind siguranța persoanelor, a navei sau a portului, verificarea elementelor specifice în aceste zone de risc determinate pentru fiecare tip de navă în instrucțiunile Comitetului PSC; toate acestea trebuie să fie parte dintr-o inspecție extinsă. Ofițerul trebuie să folosească judecata sa profesională pentru a determina profunzimea corespunzătoare a examinării sau pentru testarea fiecărui element specific.

8. Ofițerii trebuie să fie conștienți de faptul că efectuarea în siguranță a anumitor operațiuni la bord, de exemplu, manipularea mărfii, ar putea fi periclitată de testele efectuate în timpul unor astfel de operațiuni.

9. Inspecția extinsă va ține cont de elementul uman reglementat de IMO, ISM și STCW și va include controale operaționale, după caz.

*ANEXA Nr. 10
la memorandum*

Examinarea certificatelor și documentelor

La inspecția inițială, ofițerul PSC examinează, cel puțin și în măsura în care se aplică, următoarele documente:

.1 Certificatul internațional de tonaj (1969) (ITC, art.7);

.2 Certificatul de registru sau alt document de naționalitate (UNCLOS);

.3 Certificatele navei pentru corp și mașini, emise de societatea de clasificare în cauză privind rezistența corpului navei și instalațiile mașinilor (necesare doar în cazul în care nava își menține clasa cu o societate de clasificare);

.4 Rapoartele inspecțiilor anterioare efectuate în cadrul controlului statului portului;

.5 Certificatul de siguranță pentru nava de pasageri (SOLAS 1988 Amend./CI/Reg.12, SOLAS Protocol 1988/CI/Reg.12);

.6 Certificatul de siguranță a construcției pentru nava de mărfuri (SOLAS/CI/Reg.12, SOLAS Protocol 1988/CI/Reg.12);

.7 Certificatul de siguranță a echipamentului pentru nava de mărfuri (SOLAS 1988 Amend./CI/Reg.12, SOLAS Protocol 1988/CI/Reg. 12);

.8 Certificatul de siguranță radio pentru nava de mărfuri (SOLAS 1988 Amend./CI/Reg.12, SOLAS Protocol 1988/CI/Reg.12);

.9 Certificatul de siguranță pentru nava de mărfuri (SOLAS Protocol 1988/CI/Reg. 12);

.10 Certificatul de siguranță a navei cu destinație specială (SPS Code, C1/Art.1.7.4, Res. A.791 (19));

.11 Informația privind raportul maxim A/A pentru navele de pasageri de tip ro-ro (SOLAS 1995 Amend./CII-1/Reg.8—1);

.12 Planurile și broșurile pentru controlul avariei (SOLAS 2006 Amend./CII-1/Reg.19, 20, 23);

.13 Manualul de stabilitate și informație (SOLAS 2008 Amend/CII-1/Reg.5, SOLAS/CII-1/Reg.22; LLP88, Reg.10);

.14 Manualul de manevră și informație (SOLAS 1981 Amend./CII-1/Reg.28.2);

.15 Evidența pentru spații de mașină nesupravegheate (UMS) (SOLAS 1981 Amend./CII-I/Reg.46.3);

.16 Certificatul de scutire, inclusiv lista de mărfuri, (SOLAS/CII-2/Reg.10.7.1.4);

.17 Planul de incendiu (SOLAS 2000 Amend./CII-2/Reg. 15.2.4);

.18 Manualul privind siguranță împotriva incendiilor (SOLAS 2000 Amend/CII-2/Reg. 16, 3,1);

.19 Manifestul sau lista specială pentru transportul mărfurilor periculoase ori cargo planul detaliat (ILO134/A4.3 (h), (SOLAS 2000 Amend/CII-2/R19);

.20 Document de conformitate al mărfurilor periculoase (SOLAS 2001 Amend./CII-2/Reg.19.4);

.21 Jurnalul de bord al navei pentru înregistrările exercițiilor de rol, inclusiv ale rolurilor de securitate, și jurnalul pentru înregistrări ale inspecției și întreținerii dispozitivelor și echipamentelor de salvare și dispozitivelor și echipamentelor de luptă împotriva incendiilor (SOLAS 2006 Amend./CIII/Reg.37, 19.3, 19.4, 20);

.22 Documentul privind echipajul minim de siguranță (SOLAS 2000 Amend/CV/Reg.14.2);

.23 Planul de coordonare privind căutarea și salvarea pentru navele de pasageri care navighează pe rute fixe (SOLAS 1995 Amend./CV/Reg.15, 7.2);

.24 Raportul testului de conformitate a LRIT; (SOLAS/CV/Reg.19.1)

.25 Copie a documentului de acceptare emis de către organismul de testare, precizând data conformării și standardele de performanță aplicabile ale VDR (înregistratorul datelor de voiaj) (SOLAS/CV/R18.8);

.26 Raportul testului AIS (SOLAS 2010 Amend./CV/Reg.18.9);

.27 Pentru navele de pasageri, lista limitărilor operaționale (SOLAS 2001 Amend./CV/R30.2);

.28 Manualul de amarare a mărfurilor (SOLAS 2002 Amend/CVI/R5.6);

.29 Manual pentru vrachiere (SOLAS 1996 Amend/CVI/R7.3);

- .30 Planul de încărcare-descărcare pentru navele de transport mărfuri în vrac (SOLAS 1996 Amend./CVI/Reg.7.3);
- .31 Documentul de autorizare pentru transportul cerealelor (SOLAS 1991 Amend./CVI/Reg. 9);
- .32 Fișa tehnică de securitate a produsului (MSDs) (SOLAS 2009 Amend./CVI/Reg.5—1);
- .33 Certificatul de conformitate pentru transportul mărfii INF [Codul internațional pentru transportul în siguranță al combustibilului nuclear iradiat și deșeurilor cu nivel ridicat de radioactivitate, în formă ambalată, la bordul navelor (Codul IFN)] (SOLAS 1999 Amend./CVII/Reg.16, INFC 1.3);
- .34 Copie a Documentului de conformitate, emis în conformitate cu Codul internațional de management pentru operarea în siguranță a navelor și pentru prevenirea poluării (DoC) ISM Code (SOLAS 1994 Amend./CIX/Reg.4.1);
- .35 Certificat de management al siguranței, emis în conformitate cu Codul internațional de management pentru operarea în siguranță a navelor și pentru prevenirea poluării (SMC) (SOLAS 1994 Amend./CIX/Reg.4.2, 4.3);
- .36 Certificatul de siguranță pentru ambarcațiunile de mare viteză și Documentul de atestare pentru operarea acestora (SOLAS 1994 Amend./CX/Reg. 3.2, HSCC 1.8.1, 2);
- .37 Registrul sinoptic permanent (SOLAS 2005 Amend./CXI-1/Reg.5);
- .38 Certificatul internațional de conformitate pentru transportul gazelor lichefiate în vrac sau certificatul de conformitate pentru transportul gazelor lichefiate în vrac, în funcție de situație (GCC-4/CI/N1.6.4, IGCC/CI/N1.5.4)
- .39 Certificatul internațional de conformitate pentru transportul produselor chimice periculoase în vrac sau Certificatul de conformitate pentru transportul produselor chimice periculoase în vrac, oricare corespunde situației (BCC-10/CI/N1.6.3), (IBCC/CI/N1.5.4); (BCH/II/1.6.1);
- .40 Certificatul internațional pentru prevenirea poluării cu hidrocarburi (MARPOL/ANI/Reg. 7.1);
- .41 Dosarele rapoartelor de inspecție (în cazul navelor pentru transportul mărfurilor în vrac și pentru navele de transport produse petroliere) (SOLAS XI-1 reg. 2, 2011 ESP code);
- .42 Jurnal de înregistrare a hidrocarburilor, părțile I și II (MARPOL/ANI/R17, Reg. 36);
- .43 Planul de urgență pentru situații de poluare marină cu substanțe lichide nocive în vrac (MARPOL/ANII/Reg. 17);
- .44 (Provizoriu) Declarație de conformitate în sistemul de evaluare a stării navei (CAS) (MARPOL/ANI/Reg. 20.6, 21.6.1);
- .45 Înregistrările privind sistemul de monitorizare și control al descărcărilor de hidrocarburi pentru ultimul voiaj efectuat în balast, pentru navele pentru transportul produselor petroliere (MARPOL/ANI/Reg. 31.2);
- .46 Plan de urgență de prevenire a poluării (SOPEP) (MARPOL/ANI/Reg. 37.1);
- .47 Plan de operare și înregistrare al transferului de marfă de la navă la navă (MARPOL ANI/Reg. 41);
- .48 Certificatul internațional pentru prevenirea poluării la transportul substanțelor lichide nocive în vrac (NLS) (MARPOL/ANII/Reg. 9.1);
- .49 Jurnal de înregistrare a mărfii (MARPOL/ANII/Reg. 15, MARPOL/ANII- appendix 2);
- .50 Manual de proceduri și reglementări (nave pentru transport produse chimice și nave pentru transport substanțe lichide nocive în vrac) (MARPOL/ANII/Reg. 14.1 + P&A manual);
- .51 Certificatul internațional pentru prevenirea poluării cu ape uzate (ISPPC) (MARPOL/ANIV/Reg. 5.1);
- .52 Planul de management al gunoiului (MARPOL/ANV/ appendix I);
- .53 Jurnal de înregistrare a gunoiului (MARPOL/ANV// appendix II);
- .54 Certificatul internațional de prevenire a poluării aerului (IAPPC) (MARPOL/ANVI/Reg. 6.1);
- .55 Jurnal de bord pentru schimbare de combustibil (MARPOL/ANVI/Reg. 14. 5);
- .56 Certificatul de omologare de tip pentru incinerator [(MARPOL/ANVI/Reg. 16.6.1) + apendicele IV (1)];
- .57 Notele de livrare privind combustibilul navei (MARPOL/ANVI/Reg. 18.5 + apendicele V);
- .58 Certificatul internațional referitor la randamentul energetic (MARPOL/ANVI/Reg. 6);
- .59 Planul de management al randamentului energetic al navei (SEEMP) (MARPOL/ANVI/Reg. 22);
- .60 Dosarul tehnic al EEDI. (MARPOL/ANVI/Reg. 20);
- .61 Declarație de conformitate (MARPOL/ANVI/Reg. 6);
- .62 Certificatul internațional de prevenire a poluării atmosferei de către motoare (EIAPPC) (NoxTC2008/2.1.1.1);
- .63 Dosare tehnice (NoxTC2008/2.3.6);
- .64 Jurnal de înregistrare a parametrilor motorului (NoxTC2008/6.2.2.7.1);
- .65 Certificatul internațional asupra liniilor de încărcare (1966) (LLP'88 Art. 16.1);
- .66 Certificatul internațional de scutire asupra liniilor de încărcare (LLP'88 Art. 16.2);
- .67 Certificatele emise în conformitate cu Convenția STCW (STCW95/Art. VI, RI/2, Codul STCW, Sect. AI/2);
- .68 Cartea Registrului a instalațiilor de ridicare de la bordul navelor [ILO134/C32/Art.9(4)/ILO152 (25)];
- .69 Certificatele echipamentului de încărcare și descărcare [ILO134/A4.3 (e); ILO/C32/Art. 9(4)];
- .70 Certificat de muncă în domeniul maritim și Declarație de conformitate a muncii în domeniul maritim part I and II (MLC and DMLC part I and II) (MLC, 2006/Reg. 5.1/standard A5.1.3);
- .71 Certificate medicale (MLC, 2006/Reg. 1.2/Standard A1.2 or ILO73);
- .72 Tabelul privind organizarea muncii la bordul navei (MLC, 2006/Reg. 2.3/standard A2.3, 10 or ILO 180/Part. II/Art. 5.7 a & b and STCW95/A-VIII/1.5);
- .73 Evidența orelor de muncă și de odihnă ale personalului navigant (MLC, 2006/Reg. 2.3/standard A2.3, 10 or ILO180/Part II/Art 8.1 and STCW95/A-VIII/1.5);
- .74 Certificatul sau documentul justificativ al garanției financiare pentru repatriere (MLC,2006/Reg. 2.5/standard A2.5.2);
- .75 Certificatul sau documentul justificativ al garanției financiare pentru răspunderea armatorului (MLC,2006/Reg. 4.2/standard A4.2.1);
- .76 Certificatul de siguranță pentru platformele de foraj mobile (Cod MODU/II/secțiunea 6);
- .77 Certificatul de asigurare sau altă garanție financiară privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluarea cu hidrocarburi (CLC69P92/AVII. 2);
- .78 Certificat de asigurare sau altă garanție financiară privind răspunderea civilă pentru pagubele produse de poluarea cu hidrocarburi (BUNKER 2001/Art. 7.2);
- .79 Certificatul internațional de securitate al navei (ISSC) (ISPPC/PA/19.2.1);
- .80 Înregistrări ale AFS [AFS/anexa 4/Reg. 2(1)];
- .81 Certificatul internațional pentru sistemul antivegetativ (Certificat IAFS) [AFS/anexa 4/Reg. 2(1)];
- .82 Declarația privind sistemul antivegetativ [AFS/anexa 4/Reg. 5 (1)];
- .83 Certificatul pentru nave care operează în zona polară [CodPolar/P1-A-C.1-/Reg.1.3];
- .84 Manualul operațional pentru nave care operează în zona polară. (Cod Polar/P.I-A/C.2);
- .85 Certificat internațional pentru managementul apei de balast (IBWMC) (BWMC Art. 9.1(a));
- .86 Manualul de înregistrare a apei de balast (BWRB) (BWMC Art 9.1 (b)).

Obligații de inspecție ale autorităților

Obligații de inspecție ale statelor membre

1. Obligațiile de inspecție ale fiecărei autorități sunt:

a) să efectueze o inspecție fiecărei nave cu nivel de prioritate I, care face escală în unul dintre porturile sau zonele sale de ancoraj; și

b) să efectueze un număr de inspecții asupra navelor de prioritate I și prioritate II, care să corespundă cel puțin obligațiilor sale anuale de inspecții.

2. Sistemul de informații prezintă, zilnic, dacă un stat membru este în avans sau în întârziere față de obligațiile prezentate la pct. 1 lit. b) de mai sus.

Flexibilitate în obligațiile pentru nivelul de prioritate I

3. Următoarele paragrafe descriu flexibilitatea pentru îndeplinirea obligației de la pct. 1 lit. a) de mai sus.

4. Navele care sosesc în port ca prioritate I trebuie să fie selectate pentru inspecție. Cu toate acestea, statul membru poate amâna inspecția în următoarele moduri:

a) la următoarea escală a navei în același stat membru, cu condiția ca nava să nu fi făcut escală într-un alt port din regiunea memorandumului și amânarea să nu fie mai mare de 15 zile;

b) într-un alt port de escală, dacă acest port este în regiunea memorandumului și autoritatea acestui port este de acord în prealabil pentru a inspecta nava și amânarea nu este mai mare de 15 zile. Inspecțiile care sunt amânate în acest mod și înregistrate în sistemul de informații nu sunt considerate ca inspecții pierdute.

5. În plus față de flexibilitatea prevăzută la pct. 4 de mai sus, o autoritate poate pierde:

a) până la 5% din numărul total de nave de prioritate I cu un profil de risc ridicat, care fac escală în porturile și zonele sale de ancoraj;

b) până la 10% din numărul total de nave de prioritate I, altele decât cele cu un profil de risc ridicat care fac escală în porturile sale și zonele sale de ancoraj.

6. În următoarele circumstanțe, inspecțiile de prioritate I care sunt pierdute nu sunt incluse în procentul menționat la pct. 5 de mai sus:

a) în cazul în care, în opinia autorităților, efectuarea inspecției ar crea un risc pentru siguranța ofițerilor PSC, a navei, a echipajului acesteia sau a portului sau pentru mediul înconjurător; sau

b) în cazul în care escalele navei are loc numai pe timp de noapte. Statele membre ar trebui totuși să se asigure că navele care efectuează numai escale pe timp de noapte nu evită complet inspecția; sau

c) de asemenea, în cazul unei nave care face escală doar într-o zonă de ancoraj din jurisdicția unui port, în cazul în care nava a fost inspectată într-un alt port sau zonă de ancoraj în cadrul regiunii memorandumului în ultimele 15 zile; sau

d) de asemenea, în cazul unei nave care face escală doar într-o zonă de ancoraj din jurisdicția unui port, staționarea este

doar pe timp de noapte sau dacă durata staționării este prea mică pentru ca o inspecție să fie efectuată în mod satisfăcător.

7. În situațiile descrise la pct. 6 de mai sus autoritatea este obligată să înregistreze în sistemul de informații motivele pentru inspecțiile pierdute.

Facilitate pentru statul membru care primește un număr excesiv de nave de prioritate I

8. Sistemul de repartizare echitabilă și sistemul de selecție sunt menite să asigure că un stat membru nu este obligat să efectueze inspecții de prioritate I mai mult decât obligația sa anuală. Cu toate acestea, ca precauție, pentru un stat care a inspectat mai multe nave de prioritate I decât obligația sa anuală, facilitatea de inspecții pierdute, așa cum este descrisă la pct. 5, ar fi de 30%.

Calcularea obligației regionale

9. În scopul de a calcula obligația de inspecții anuale a fiecărui stat membru, menționată la pct. 1 lit. b) de mai sus, primul pas este de a determina obligația globală anuală pentru regiunea memorandumului („obligație regională”).

10. Obligația regională pentru anul în cauză este estimată prin luarea în calcul a numărului mediu de inspecții cerute în ultimii 3 ani.

11. Obligația regională anuală se calculează de sistemul de informații, prin adăugarea următoarelor:

.1 număr de inspecții de prioritate I

(obligatorii, periodice și suplimentare);

.2 număr de inspecții periodice de prioritate II

(adică: cu excepția inspecțiilor declanșate de factori neprevăzuți);

.3 număr de nave de prioritate I care nu sunt inspectate în cursul anului.

NOTĂ:

Nu se ia în calcul numărul de inspecții pierdute, având în vedere că la aceeași navă ar putea fi pierdute inspecții de mai multe ori.

Calculul obligației de inspecții anuale pentru fiecare stat membru

12. Al doilea pas în calcularea obligației de inspecții pentru fiecare stat membru este de a calcula cota sa din obligația regională. Această cotă este numărul mediu pe 3 ani de nave individuale care fac escală în statul membru ca procent din suma numărului de nave individuale care fac escală în fiecare stat membru.

Facilitatea pentru un stat membru cu prea puține oportunități de inspecții

13. Un stat membru ar putea primi prea puține nave pentru a efectua prea puține inspecții de prioritate I și prioritate II pentru a putea să își îndeplinească obligația sa anuală. Într-un astfel de caz se va considera că și-a îndeplinit obligația dacă a inspectat cel puțin 85% din numărul de nave de prioritate II. Obligația prevăzută la pct. 1 lit. a) și facilitatea corespunzătoare de la pct. 5 se aplică în continuare.

Obligații de raportare pentru nave

Mijloacele electronice vor fi utilizate, ori de câte ori este posibil, pentru orice fel de comunicare prevăzută în prezenta anexă.

Mesaj de 72 de ore (72 ETA)

1. O navă care, în conformitate cu anexa nr. 9, este eligibilă pentru o inspecție extinsă și se îndreaptă spre un port sau spre o zonă de ancoraj a unui stat membru trebuie să notifice sosirea sa autorității cu 72 de ore înainte sau mai devreme, dacă acest lucru este cerut de prevederile naționale ale aceluia stat.

2. Cel puțin următoarele informații se vor înainta:

a) identificarea navei (obligatoriu numărul IMO și nume suplimentare, indicativul de apel și/sau numărul MMSI);

b) portul de destinație;

c) timpul estimat de sosire (ETA);

d) timpul estimat de plecare (ETD);

e) durata planificată pentru escală;

f) pentru tancuri:

(i) configurația: corp simplu, corp simplu cu SBT, corp dublu;

(ii) starea tancurilor de marfă și de balast: plin, gol, cu gaz inert;

(iii) volumul și natura mărfii;

g) operațiunile planificate pentru portul sau zona de ancoraj de destinație (încărcare, descărcare, altele);

h) verificări statutare planificate și operațiuni de întreținere și reparații importante care trebuie efectuate în portul de destinație;

i) data ultimei inspecții extinse în regiunea memorandumului.

Mesaj de 24 de ore (24 ETA)

3. Operatorul, agentul sau comandantul navei care se îndreaptă spre un port sau spre o zonă de ancoraj a unui stat membru trebuie să notifice sosirea sa cu cel puțin 24 de ore în avans sau cel mai târziu în momentul în care nava părăsește

portul anterior, în cazul în care durata călătoriei este mai mică de 24 de ore sau în cazul în care portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul voiajului, de îndată ce aceste informații sunt disponibile.

4. Următoarele informații se vor înainta:

a) identificarea navei (obligatoriu numărul IMO și nume suplimentare, indicativul de apel și/sau numărul MMSI);

b) portul de destinație;

c) timpul estimat de sosire (ETA);

d) timpul estimat de plecare (ETD).

Mesajul cu timpul real de sosire (ATA)

5. Statele membre raportează timpul real de sosire (ATA) pentru orice navă care face escală în porturile statelor membre (situat în regiunea memorandumului) și în zonele de ancoraj, împreună cu un identificator al portului în cauză, într-un termen rezonabil, în sistemul de informații.

6. Următoarele informații vor fi prezentate:

a) identificarea navei (obligatoriu numărul IMO și nume suplimentare, indicativul de apel și/sau numărul MMSI);

b) portul;

c) timpul real de sosire;

d) nava la ancoră: da, nu.

Mesajul cu timpul real de plecare (ATD)

7. Statele membre transferă timpul real de plecare (ATD) al oricărei nave care face escală în porturile statelor membre și zonele de ancoraj, împreună cu un identificator al portului în cauză, într-un termen rezonabil, în sistemul de informații.

8. Următoarele informații vor fi prezentate:

a) identificarea navei (obligatoriu numărul IMO și nume suplimentare, indicativul de apel și/sau numărul MMSI);

b) portul;

c) timpul real de plecare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

